

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

- + *Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales* Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.
- + *Ne pas procéder à des requêtes automatisées* N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.
- + *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.
- + *Rester dans la légalité* Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse <http://books.google.com>

L. L. a. n. : 649.
no 608

V. Chappuis

BCU - Lausanne

*109437300

**RECUEIL
DES FABLES
D'ESOPPE,
QUI ONT RAPPORT
AUX FABLES DE PHEDRE
ET DE LA FONTAINE.**

*Par M. GAULLYER, Professeur en l'Université
de Paris, au Collège du Plessis-Sorbonne.*

LL 609

①

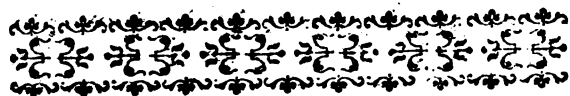
A PARIS,

Chez DENYS-JEAN AUMONT, Place
du Collège Mazarin, à Sainte Monique.

M. DCC. LIV.

AVEC PRIVILEGE DU ROY.

3357 544 don 51417

RECUEIL DE FABLES D'ÆSOPÉ.

Ἀετὶς καὶ Ἀλώπηξ.

ΑΕΤΙΣ καὶ ἈΛΩΠΗΞ
φιλιωθέντες, πλε-
σίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἐ-
γινωταν, βιβάωσιν φιλίας
πυύμενοι τὴν συνήθειαν.
Οὐ μὲν ἔν ἐρ' ἑψηλῷ δέν-
δρῳ τὴν καλιὰν ἐπιξάλο·
ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἐγ-
γιστα δάμνοισι ἐτεκνο-
ποίησατο. Ἐπὶ νομὴν ἔν
ποτὲ τῆς Ἀλώπεκος προσ-
ελθούσης, ὁ Ἀετὶς τροφῆς
ἀπορῶν, καταπλάς ἐπὶ
τῶν δάμνων, καὶ τὰ τέκ-
να ταύτης ἀναρπάσας,
ἅμα τοῖς αὐτῇ νεοττοῖς
ἐθροίητατο. Ἡ δ' Ἀλώ-
πηξ ἐπανελθούσα, καὶ τὸ
πραχθὲν μαθεύσα, ἐ το-
σῆτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκ-
των ἡνιάθῃ θανάτῳ, ὅσον
ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπό-
θῃ· χερσαία γὰρ οὕσα

Vulpes & Aquila. 1.

AQUILA & Vulpes,
in initia amicitia, pro-
pè habitare decreverunt,
amicitiam familiaritate
confirmantes. Itaque A-
quila super alta arbore
nidum affixit: Vulpes
verò in proximis arbu-
stis filios peperit. Ad pa-
bulum igitur aliquando
Vulpe profecta, Aquila
cibi inopia laborans, de-
volans in arbusa & fi-
lios hujus abripiens, il-
los, unà cum suis pul-
lis, devoravit. Vulpes
itaque reversa, & quod
factum fuerat videns,
non tam filiorum trista-
ta est morte, quàm vin-
dictæ inopia: cum enim
terrestris esset, volucrem
persequi haud poterat.

A ij

4 FABLES D'ESOPÉ.

Quare procul stans , quod etiam impotentibus est facile , inimicæ imprecabatur. Non multò autem post , capram quibusdam in agro sacrificantibus , devolans Aquila , partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit , & in nidum tulit. Vento autem vehementi tunc flante , & flamma excitata , Aquilæ pulli involucres adhuc quum essent , assati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat , eos qui amicitiam violarint , licet ab affectis injuria fugiant ultionem ob impotentiam , divinum tamen supplicium non depulsuros!

πληθὺν διώκειν ἔχ' διὰ τε ἦν. Διδὼ καὶ πόρρωθεν ἰστάσα, τῷθ' ὁ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὐτορον , τῷ ἐχθρῷ κατατράτο. Οὐ πόλλ' ὥστε ὑπερὸν , ἀγὰ τιτὼν ἐπ' ἀγρῷ θυσίων , καταπλάς ὁ Αἰτὼς μέρος. Τὶ τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνδραξὶν ἤρπασε, καὶ πρὸ τῆν νεοτρίαν ἤγαγεν. Ἀνέμῳ δὲ σφοδρῶ πνεύσαντ' ἑστηκαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀστιδίης ἀπ' αἰθέρος ἐπιτυχάνοντες, ὁπλῆθ' ἐς γῆν κατέπεσον. Ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμῦσα, ἐν ὅφῃ τῷ Αἰτῷ πάντα κατέφαγε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι φιλίαν παρασπορεύει, καὶ τὴν ἐκ τῶν ἀδικημάτων φύσσει τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θεῖαν δίκην ἐ διακρούσονται.

2. Aquila & Scarabeus.

Αἰτὼς καὶ Κάνθαρος.

Lepus , Aquila instante , in lustrum Scarabei profugit , ro-

Λαγὼς ὑπ' Αἰτῶς διωκόμενος πρὸς κοίτην Κανθάρου κατέφυ-

γῆ, δεόμεν' ὑπ' αὐτῷ
 σωθῆναι. Ο δὲ Κάνθαρος
 ἤξεν τὸν Αἰτῶν μὴ ἀνε-
 λείν τὸν ἰκτίην, ὀρκίζων
 αὐτὸν κατὰ τῷ μεγίστου
 Διὸς, ἢ μὴν μὴ κατα-
 φρονῆναι τῆς μικρότητι
 αὐτῷ. Ο δὲ μετ' ὀργῆς
 τῇ Πτέρυγι ῥαπίσας τὸν
 Κάνθαρον, τὸν Λαγῶν
 ἀρπάσας κατέφαγεν. Ο
 δὲ Κάνθαρος τῷ τε Αἰ-
 τῷ συναπίσθη, ὥς τὴν
 καλίαν τοῦτου καταμα-
 δεῖν· καὶ δὴ προσελθὼν,
 τὰ ὡς τοῦτε κατακυλί-
 σας διέφθερε. Τῷ δὲ δε-
 ῖτον ποιηταμένου εἴ τις
 τῷτο πολμήσειε, καὶ
 μετεωροτέρου τόπου τὸ
 δεύτερον γεοτλοποιητα-
 μέν, καὶ πάλιν ὁ Κάν-
 θαρος τὰ ἴσα τῷτοφ διέ-
 δηκεν. Ο δ' Αἰτὸς ἀμνη-
 χνήσας τοῖς ὅλοις, ἀνα-
 βὰς ἐπὶ τὸν Δία (τοῦτο
 γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται)
 τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν
 τρίτην γονὴν τῶν ὡῶν
 ἔθηκε, τῷ δὲ ταῦτα
 παραθέμενος, καὶ ἰκετεύ-
 σας φυλάττην. Ο Κάνθα-
 ρος δὲ κόπρου σφαῖραν
 ποιήσας καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ

gans ut ab eo servaretur.
 Scarabeus autem roga-
 bat Aquilam ne occide-
 ret supplicem, adjurans
 ipsam per maximum Jo-
 vem ne scilicet contem-
 neret parvitatem ejus.
 Illa verò irata ala per-
 cussit Scarabeum, & Le-
 porem arreptum devo-
 ravit. At Scarabeus &
 cum Aquila volavit ut
 nidum ejus disceret: &
 tunc accedens, ova ejus
 devoluta distupit. Illa
 autem quum grave exis-
 timaret si quis hoc au-
 sus fuisset, & in altiore
 loco secundo nidificas-
 set, & illic rursus Sca-
 rabeus pariter hanc affe-
 cit. Sed Aquila inops
 consilii omnino ascendit
 ad Jovem (huic enim
 sacer esse dicitur) & in
 ipsius genibus tertiam
 foeturam ovorum posuit,
 Deo ipsa commendans,
 & supplicans ut custodi-
 ret. Scarabeus autem è
 stercore pilula facta as-
 cendit, & in sinum Jo-
 vis eam dimisit. Jupiter
 verò cum surrexisset, ut

finium excuteret, ova quoque projecit imprudens, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à Scarabeo, quod hæc fecisset ut Aquilam ulcisceretur: nam non modò Scarabeum illa injuria affecerat, sed & in Jovem ipsum impia fuerat: reversæ Aquilæ ait Jupiter Scarabeum esse qui dolorem inferret, & certè jure inferre. Nolens igitur genus Aquilarum rarefcere, consuluit Scarabeo ut cum Aquila in gratiam rediret. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum transmutavit partum, quum Scarabei non apparent.

τῷ κόλπον τῷ Διὸς ταῦτην καθήκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς, ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρρηξεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνέριβεν πεισόντα. Μαθὼν δὲ πρὸς τῷ Κανθάρῳ, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Αἰτὸν ἄμυνόμενος· ἔ γάρ μὴ τὸν Κάνθαρον ἐκείνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠτίεσσε· πρὸς τὸν Αἰτὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυσιπύλῃα, καὶ δὴ καὶ δικάως λυπεῖν. Μὴ βεβλόμενος ἔν τῷ γένει τῶν Αἰτῶν σπασισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν Αἰτὸν θέσθαι. Τῷ δὲ μὴ πειθομένῳ, ἐκείνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸ τῶν Αἰτῶν μέτεθηκε τοκετὸν, ἥνίκα ἅπ μὴ φαίνοντα Κάνθαροι.

Επιμύδιον.

AFFABULATIO.

Fabula significat nullam contemnendum esse, intelligendumque neminem esse qui laceffitus injuria se non possit ulcisci.

Ὁ μῦθος δηλοῖ μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους ὡς οὐδεὶς ἐστὶν οὐδὲ προσηλακισθῆναι οὐκ ἂν δυναθῇ ἐαυτῷ ἰσαμῆναι.

Αηδών & Ιέραξ:

Philomela & Accipiter.

30

ΑΗδών ἐπὶ δένδρῳ καθεζομένη κατὰ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. Ιέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπλάς. Ἡ δὲ ἀναγρῆσθαι μέλλουσα, εἰδὼτο τῷ Ιέρακι μὴ βρωθῆναι. Μὴ δὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ιέρακος γαστέρα πληροῦν, εἶν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. Καὶ ὁ Ιέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, Αἰετὶς γὰρ ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τῇ ἐν χερσὶν ἐτοίμῃν τροφῇ ἀφείς, τὰ μὴ φαινόμενά τω διώκοιμι.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλογιστοὶ εἰσιν, οἱ δι' ἐλπίδα πλείονων ἀδῆλων τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

PHILOMELA super arbore sedens de more canebar. ACCIPITER autem videns, ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ quum occidenda esset, orabat Accipitrem ne devoraretur: Neque enim satis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem respondens ait, Sed ego certè amens essem; si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

AFFABULATIO.

Fabula significat plerosque homines sic esse inconsultos, qui spe majorum quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

4. Vulpes & Hircus.

Αλώπηξ & Τράγος.

Vulpes & Hircus fr-
tientes in puteum
descenderunt : sed post-
quam biberunt , Hirco
indagante ascensum ,
Vulpes ait , Confide ,
utile aliquid in utrius-
que etiam salutem exco-
gitavi : si enim rectus
steteris , & anteriores
pedes parieti applicue-
ris , & cornua pariter in
anteriorē partem incli-
naveris , quum percur-
rerim ipsa per tuos hu-
meros & cornua , & ex-
tra puteum illinc exsilue-
rim , & te postea extra-
ham hinc. Hirco autem
ad hoc promptē inser-
viente , illa quum ex pu-
teo sic exsiluisset , exful-
tabat circum os putei la-
ta. Hircus autem ipsam
accusabat , quod trans-
gressa fuisset conventionem.
Illa autem , Sed si tan-
tum , inquit , mentis
possideres , quantum in
barba pilorum , non an-
tē descendisses , quam

Αλώπηξ & Τράγος
διψῶντες εἰς φρέα-
κατέβησαν· μετὰ δὲ τὸ
πιῖν , τῷ Τράγῳ σκεπ-
τομένου τὴν ἀνοδὸν , ἡ
Αλώπηξ ἔφη , Θάρσει ,
χρήσιμόν τι· καὶ εἰς τὴν
ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπι-
νεύονκα· εἰ γὰρ ὀρθίως
σταθεῖς , τὰς ἐμπροσθίας
τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ
προσερείσεις , καὶ τὰ κέ-
ρατα ὁμοίως εἰς τὸ ἐμ-
προσθεν κλινῆς , ἀναδρα-
μῶσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ
νώτων καὶ κερύτων , καὶ
ἔξω τῷ φρέατος ἐκείθεν
συνδύσασα , καὶ σὲ μετὰ
τῆτο ἀνασπάσω ἐντεῦ-
θεν. Τῷ δὲ Τράγῳ πρὸς
τοῦτο ἑτοίμως ὑπαρτη-
σαμένη , ἐκείνη τῷ φρέα-
τος ὕψος ἐκσυνδύσασα ,
ἰσχύρτα περὶ τὸ σῶμα
ἡδόμενη. Ὁ δὲ Τράγος
αὐτὴν ἐμίμρετο , ὡς πα-
ραβαίνουσαν τὰς συνθή-
κας. Ἡ δ' ἔφη , Ἀλλ' εἰ τοσαύ-
ται , εἴπει , φρένας ἐκέκ-
τησσι , ὅπως ἐν τῷ πῶ-
γωνι τρίχας , ἐπρότερος

FABLES D'ESOPÉ.

ἐν καίρῳ, πρὶν ἢ τὴν
ἀνοδὸν σκέψασθαι.

ascensum consideras-
ses.

Ἐπιμύδιον.

ΑἴΤΑΒΟΥΛΙΟ.

Θ' μῦθος δηλοῖ ὅτι
ἔτα καὶ τὸν φρόνιμον ἄν-
δρα δεῖ πρῶτον τὰ τέ-
λη σκοπεῖν τῶν πραγ-
μάτων, εἴθ' ἔτι αὐτοῖς
ἐγχειρῆν.

*Fabula significat, sit
prudentem virum oport-
tere prius fines conside-
rare rerum, deinde sic
ipsas aggredi.*

Αἶλυρος καὶ Αλεκτρυών.

Felis & Gallus. 5.

Αἶλυρος συλλαβὼν
Αλεκτρυόνα, μετ'-
εὐλόγου τοῦτον αἰτίας
ἡβουλήθη καταφαγεῖν.
Καὶ δὴ κατηγορεῖ αὐτὸν,
λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη
τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ
κεκραγὼς, καὶ μὴ συγ-
χωρῶν ὑπὲρ τυγχάνειν.
Τὸ δ' ἀπολογουμένη ἐπὶ
τῇ ἐκείνου ὠφελείᾳ τῆτο
ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη
τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι·
πάλιν ὁ Αἶλυρος αἰτίαν
ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη
περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ
καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύ-
μενος. Τὸ δὲ καὶ τοῦτο
πρὸς ὠφέλεια τῶν δεισ-
ποτῶν πράττειν φήσαν-
τος, πολλῶν αὐτοῖς ἐν-
τεῦθεν αἰῶν τικτομένων.

Felis, comprehenso
Gallo, eum rationa-
bili de causa volebat de-
vorare. Cæterum accusa-
bat ipsum, dicendo mo-
lestum esse hominibus
nocte clamantem, ne-
que permittentem soni-
no frui. Eo verò repen-
dente ad illorum utili-
tatem id se facere, ut
ad consueta opera exci-
tarentur: rursus Felis
causam afferebat, quod
impius esset erga natu-
ram, eum matre ac so-
roribus coeundo. Eo at-
tem & hoc ad utilitatem
dominorum se facere di-
cente, quum multa ip-
sis hinc ova pariantur:
Felis præfatus, Sed si ca.

70 FABLES D'ESOPÉ.

multis abundas speciosis responsionibus, ego tamen jejunus non perstabo, ipsum devoravit.

AFFABULATIO.

*Fabula significat pravam naturam peccare volentem, se non verisimili-
um pretextu facere id possit, aperte tamen pec-
care.*

ὁ Αἴκυρος εἰπὼν, Ἀλλ' εἰ
σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς
εὐπροσώπων ἀπολογιῶν,
ἔγωγε μὲν τοι ἄτροπος
ἔμεναι, τῦτον κατεβοι-
ήσατο.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι
ἡ ποτηρὰ φύσις πλημμε-
λεῖν ἀρεμένη, εἰ μὴ μετ'
εὐλόγου δυνηθεῖν προσή-
ματος, ἀποκαλύπτει
γε μὴν ποιηριότητα.

6. Vulpes.

Vulpes laqueo cap-
ta, quum, abscissa
cauda, evasisset, non vi-
vendam præ pudore exi-
stimabat vitam. Dece-
vit iraque & aliis Vulpi-
bus hoc ipsum persuade-
re, ut communi malo
suum celaret dedecus.
Et jam omnibus collec-
tis, suadebat caudas ab-
scindere, quod non in-
decens solum hoc mem-
brum sit, sed & super-
vacuum onus appensum.
Respondens autem ex
ipsis quædam ait, Heus-
tu, nisi tibi hoc condu-

Ἀλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παγίδι
ληφθεῖσα, καὶ ἀπο-
κοπίσας τῆς ἑρᾶς δια-
δράτα, ἀβίωτον ὑπ' ἀσ-
χέως ἡγήτο τὸν βίον.
Εἰπὼν οὖν καὶ τὰς ἄλλας
Ἀλώπεκας τὐτ' αὐτὸν πε-
πεισμέναι, ὡς αὐτῷ τῷ κοινῷ
πάθει τὸ ἰδίον συγκαλύ-
ψειν ἄσχος. Καὶ δὴ πᾶ-
σαι ἀδρόισασα, παρήναι
τὰς ἑρᾶς ἀποκόπτεν, ὡς
ἡ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο
τὸ μέλθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ
περιτλὸν βάρθ' προσηρ-
τημένον. Ὑπολαβούσα δὲ
τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὐ-
τή, ἀλλ' εἰ ἐσοὶ τεῦτε

πρόσφέρειν, ἐκ ἂν ἡμῖν ceret, nobis illud non
αὐτὸ συνεβούλευες. suaderes.

Επιμῦθιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι *Fabula significat pra-*
οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων vos homines non bene-
ἔδει εὐνοίαν τὰς πρὸς volentia in propinquos
τὰς πέλας ποιεῖν συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐ- *consilia dare, sed prop-*
τοῖς συμφέρον. *ter suam ipsorum utili-*
tatem.

Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Galli & Perdix. 7.

Αλεκτρυόνες τις ἔ-
χον ἐπὶ τῆς οἰ-
κίας, σπριάμενος καὶ Πέρ-
δικα σὺν ἐκείνοις ἀρῆκα
νέμεσθαι· τῶν δὲ τυπ-
τόντων αὐτόν καὶ ἀπει-
λαυόντων, ἐκείνος ἠθύ-
μη σφόδρα, νομίζων ὡς
ἀλλόφυλος ταῦτα πάσ-
χειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυό-
νων. Ὡς δὲ κατὰ μικρὸν
κακείνους εἶδεν μαχο-
μένους, καὶ ἀλλήλους κόπ-
τοντας, τῆς λύπης ἀπο-
θεὶς εἶπεν, Ἀλλ' ἐγώ-
γε ἀπὸ τῆ νῦν ἔλυσή-
σομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς
μαχομένους ἀλλήλοις.

Gallos quidam ha-
bens domi, emp-
tam quoque Perdicem
cum illis pasci dimisit;
qui quum ipsam verbe-
rarent & expellerent,
illa tristabatur valde;
existimans ut alienige-
nam hæc se pati à Gal-
lis. Quum verò paulò
post & illos videret
pugnare, & seipsos cæ-
dere, mœrore soluta ait,
Sed equidem posthac
non tristabor, videns
& ipsos pugnare inter
se.

Επιμῦθιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι *Fabula significat pru-*
οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι dentes facile ferre ab alie-
τῇ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων *nis injurias, quum ipsos*

*videant neque à suis abs-
tinere.*

ὕβρεις, ὅταν αὐτὰς ἴδωσι
μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπο-
χομένους.

8. Vulpes.

Αλώπηξ.

Vulpes in domum
mimi profecta, &
singula ipsius vasa per-
scrutata, invenit & ca-
put larvæ ingeniosè fa-
bricatum, quo & accep-
to manibus, ait, O quale
caput, & cerebrum non
habet.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν
ἐλθῆσα ὑποκριτῷ,
καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ
σκευῶν διερευνημένη, εὗ-
ρε καὶ κεφαλὴν μορμολυ-
κῆς εὐφυῶς κατεσκευασ-
μένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦ-
σα πᾶσι χερσὶν, ἔφη, ὦ
οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφα-
λοι ἐκ ἔχει.

AFFABULATIO.

*Fabula in viros magni-
ficos quidem corpore, sed
animo inconsultos.*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας
μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ
σώματι, καλὰ δὲ ψυχὴν
ἔχοντας.

9. Malignus.

Κακοπράγμων.

Vir malignus ad eum
qui in Delphis est,
ivit Apollinem, tentare
ipsum volens. Compre-
henso igitur passerulo
manu, & eo veste con-
fecto, stetitque proximè
ripodem, ac rogavit
Deum, dicendo, O
Apollo, quod manibus

Ανὴρ κακοπράγμων
εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς
ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶ-
σαι τῆτον βυλόμενος. Καὶ
δὲ λαβὼν σπυρίδιον ἐν τῇ
χερὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἐσ-
θῇ σκεπάσας, ἔφη τῷ
τοῦ τρίποδος ἑγλίστα,
καὶ ἤρετο τὸν θεόν, λέ-
γων, Ἀπαλλον, ὃ μετὰ
χῆρας

FABLES D'ESOPÉ. 13

χῆρας φέρω, πότερον
 ζῶντων ἐστὶν ἢ ἀπνικῶν;
 βελομένης, ὡς εἰ μὲν ἀπ-
 νικῶν εἴποι, ζῶν ἀναδῆ-
 ξαι τὸ σπουθίον· εἰ δὲ
 ἀπνικῶν, εὐθὺς ἀποπνί-
 ξας νεκρὸν ἐκείνο προσ-
 τίγγειν. Οὐδὲ γὰρ Θεὸς
 τὴν κακότεχνον αὐτοῦ
 γνούς ἐπίνοιαν, εἶπεν,
 Πότερον, ὡς ἔπος, βού-
 λη ποιήσων· παρά σοι
 κείται γὰρ τὸ τοῦ πρῶτου,
 ἢ τοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ
 νεκρὸν ἀποδῆξαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
 τὸ θεῖον ἀπαράλογιστον
 καὶ ἀλάττητον.

fero, utrum vivum est
 an mortuum? nam si
 mortuum diceret, vi-
 vum ostensurus erat pas-
 ferculum: si vivum,
 statim suffocatum mor-
 tuum illum offerret. Sed
 Deus, maligna ipsius co-
 gnita mente, ait, Utrum
 vis, heus tu, facere, fa-
 cito: penes te enim est
 illud facere, sive vivum
 quod contines, sive mor-
 tuum ostendere.

AFFABULATIO.

*Fabula significat Deum
 neque decipi posse, neque
 quicquam eum latere.*

Φίναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν
 ὑψίστο τοῖς θεοῖς,
 ἐξ διασωθείη, βοῦς ἐκα-
 τὸν εἰς θυσίαν προσί-
 σσειν. Οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι
 αὐτὸν βελομένοι, τῷ πά-
 ρους ἀπῆλλαξαν. Ο ἄ-
 νασα, ἐπειδὴ βοῶν
 ἠπόρει, στατίνας βοῦς
 ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τῷ
 βωμῷ θεῖς ὠλοκαύτωσεν.
 Αἱ δὲ θεοὶ βελομένοι αὐ-

Deceptor. 10.

Vir pauper ægrotans
 voverat Diis, si eva-
 deret, boves centum in
 sacrificium oblaturum.
 Sed Dii tentare eum vo-
 lentes, hunc à morbo li-
 berarunt. At ille surgens,
 quoniam bobus carebar,
 ex pasta boves centum
 fingens in ara positos sa-
 crificavit. Sed Dii ipsum
 ulturi, in somniis adfuer-

runt ei , dicentes , Abi ad littus ad certum locum , illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus , lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit , aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit , ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo , ut dimitteretur piratas orabat , mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur , abactus ab ipsis , divenditus est mille drachmis.

τὸν ἀμύνεσθαι , ὅκαρ' ἔσθαι πάντες αὐτῷ , εἶπον , Ἀπελθε εἰς τὸν ἀγριαλὸν εἰς τὸν δε τὸν τόπον , ἐκεῖ δὲ Ἀττικὰς χιλίας εὐρίσεις. Ἐκκῆϑ δὲ δι-υπισθθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκεται , τὸ χρυσοῖον διερευνῶν. Ἐκκῆ δὲ δὴ περατῆς περιτυχὼν , ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. Ἀλλ' οὐδ' ἡδὴ ἀφιδῆναι τῶν περατῶν ἰδέσθαι , χίλια χρυσοῖον τάλαντα δώσκειν αὐτοῖς ὑπισχόμενος. Ὡς δ' ἔκ ἐπιστυβέσθαι , ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν , ἀπεμπαλήθη χιλίων δραχμῶν.

AFFABULATIO.

Fabula significat mendacii hominum inimicum esse Deum.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦϑος δηλοῖ ὅτι τοῖς ψεύδασι τῶν ἀνθρώπων ἰχθραίνει τὸ θεῖον.

II. Senex & Mors.

SEnex quondam lignis Sincisis in monte & in humeros sublatis , ubi multam viam oneratus ixit , defessus & deposuit ligna , & Mortem ut veniret invocabat. At

Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων πρὸς ξύλα τῶν μὲν ἐξ ὄρους καὶ πρὸ τῶν ὤμων ἀράμενϑ , ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐσχηδισμένος ἐβάδισεν , ἀπειρικῶς ἀπεθίβει τὰ ξύλα , καὶ τὴν Θάνατον ἔλε

FABLES D'ÉSOPÉ. 15

ἦν ἐπεκαλεῖτο. Τῷ δὲ
Θάνατε εὐθύς ἐπιστάσιος,
καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομέ-
νε δι' ἣν αὐτὸν καλοῖν, ὁ
γέρον ἐφη, Ἰνα τὸν φόβον
τῦτον ἄρας ἐπιβῆς μοι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος
ᾖ, καὶ μωροῖς κινδύ-
νοις περιπεσὼν δοκῇ θά-
νατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ
ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου
αἰρεῖται.

Morte illico adstante,
& causam rogante ob
quam se vocasset, se-
nex ait, Ut onus hoc
sublatum imponeres mi-
hi.

AFFABULATIO.

*Fabula significat om-
nem hominem vitæ cupi-
dum esse, & licet infinitis
periculis implicatus vi-
deatur mortem appetere,
tamen vivere multo ma-
gis quàm mori eligere.*

Γέρον καὶ Θάνατος.

Senex & Mors. 12.

Γέρων ποτὲ ξύλα κό-
ψας, ταῦτα φέρων,
πολλὴν ὁδὸν ἐβᾶδιζε καὶ
διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀπο-
δέμενος ἐν τόπῳ τὸν φόρ-
τον, τὸν Θάνατον ἐπεκα-
λεῖτο. Τῷ δὲ Θάνατι πα-
ρίδοντι καὶ πυνθανομέ-
νε τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐ-
τὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ
γέρον ἐφη, Ἰνα μου τὸν
φόβον ἄρῃς.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος
εἶ καὶ δυσυχεῖς καὶ πτωχὸς
εἴη.

Senex olim incisa à se
Signa quum ferret,
multam ibat viam, &
ob multum laborem de-
posito in loco quodam
onere, Mortem invocà-
bat. Sed Mors quum
adesset causamque peteret
propter quam se vo-
carèt, perterrefactus se-
nex ait, Ut meum onus
attollas.

AFFABULATIO.

*Fabula significat om-
nem hominem esse vitæ
studiosum, licet infortu-
natus sit & mendicus.*

B ij

13. Agricola & filii
ipsius.Γεωργός κ' παῖδες
αὐτοῦ.

Agricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis, ait, Filii mei, ego jam è vita discedo, vos autem quæ in vinea à me occulta sunt, si quasieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossam esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè flosa multiplicem fructum reddidit.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, κ' βυλόμενος τὲς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλετάμεν αὐτοὺς ἔφη, Παῖδες ἔμοι, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ' ὥσπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὕρεστέ πάντας. Οἱ μὲν ἔν οἰσθάντες θησαυρὸν ἐκ τῆς γῆς κατορυχθῆσαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπελοῦ γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν, κ' θησαυρῶ μὲν οὐκ ἐπέτυχον, ἡ δὲ ἀμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

AFFABULATIO.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Κυνόδηκτος.

Morsus à cane. 14.

ΔΗΧΘΕΙΣ τις ὑπὸ κυ-
νὸς τὸν ἰασόμενον
περίηεν ζητῶν. Εὐτυχὼν
δὲ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς
δὲ ζητεῖν, ὦν ἔτι, εἵ-
πεν, εἰ σῶζεσθαι βέλ-
λων ἄρτον, καὶ τοῦτῳ
τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκ-
μάξας, τῷ δακνόντι κυνὶ
θελγὴν ἐπίδος· καὶ κῆ-
κετο γελάσας, ἔφη, Ἀλλ'
ὃ τοῦτο ποιήσω, δὲ με
ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ
πόλει κυνῶν δαχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πο-
νηροὶ εὐεργετούμενοι μάλ-
λον ἀδικεῖν παροξύνον-
ται.

Morsus à cane qui-
dam medicaturum
circuibat quærens. Quum
autem occurrisset qui-
dam ei, & cognosceret
quod quærebat, Hens
tu, ait, si sanari vis, ac-
cipe panem, atque eo
sanguinem vulneris sic-
ca, & ei qui mômordit
cani ad edendum da : &
is ridendo, ait, Sed si
hoc fecero, oportebit me
ab omnibus qui in urbe
sunt canibus morderi.

AFFABULATIO.

*Fabula significat pra-
vos etiam homines benefi-
cio affectos magis ad in-
ferendam injuriam exa-
cui.*

Αἶλουρος καὶ Μῦες.

Felis & Mures. 15.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν
Μυῶν ὄντων, Αἶλου-
ρος τοῦτο γνοὺς ἦκεν ἐν-
ταῦθα, καὶ καθέκαστον
αὐτῶν συλαμύσαντων κα-
τήσθιεν. Οἱ δὲ καθ' ἑκά-
στην ἑκὺς ἀναλισκομέ-

IN domo quadam
quum multi essent
Mures, Felis hoc cogni-
to ivit eò, & eorum sin-
gulos captos devorabat.
At illi quotidie quum fe-
absumi viderent, dixe-

B³ iij

runt inter se, Ne post-
hac infra descendamus,
ne penitus intereamus:
nam si Felis non potest
huc venire, nos salvi-
erimus. Sed Felis quum
non ampliùs Mures des-
cenderent, statuit apud
se per astutiam eos de-
cipiens evocare. Igitur
quum paxillum quem-
dam conscendisset, de
eo se suspendit, & mor-
tuum simulabat. Ex mu-
ribus autem quidam ac-
clinatus, visoque eo ait,
Heustu, etsi sacculus sis,
non te adibo.

ρους ὀρώντες, ἔφατ' ἅ-
προς ἀλλήλους, Μηκέτι
κάτω κατέλθωμεν, ἵνα
μὴ παντάπασι ἀπολώ-
μεθα· τῷ γὰρ Αἰλέρον
μὴ δυναμένον δεῦρο ἐξ-
ικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησά-
μεθα. Ο δὲ Αἰλέρος μη-
κέτι τῶν Μυῶν κατιόν-
των, ἔγνω δι' ἐπινοίας
αὐτοὺς σοφίζομεν· ἐκ-
καλέσασθαι. Καὶ δὴ ἀπὸ
πατρίᾳλου τινὸς ἑαυτὸν
ἀγαθὰς ἀπηγόρευσε, καὶ
προσποιεῖτο νεκρὸν εἶ-
ναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις
παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐ-
τὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ
θύλαξ γένη· ἢ προσε-
λεύσομαι σοί.

AFFABULATIO:

*Fabula significat, pri-
dentes homines, quum
aliquorum pravitatem ex-
perti fuerint, non am-
plius eorum falli simula-
tionibus.*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι·
τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνι-
μοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχ-
θρίας περαθῶσιν, οὐκ
ἐτι αὐτῶν ἐξαπαλῶνται,
τὰς ὑποκρίσεις.

16. Vulpes & Simius.

Ἀλώπηξ καὶ Πίδηκος.

IN consilio quondam
Irrationabilium ani-
malium saltavit Simius,
& approbarus, Rex ab

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν
ἁλόγων ζῶων ὤρχη-
σατο Πίδηκος, καὶ εὐδο-
κίμασας, Βασιλεὺς ὑπα-

αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώ-
πηξ δ' αὐτῷ φθονήσα-
σα, ὥς ἐν τινι παγίδι
κρίας ἐθεάσατο, τὸν Πί-
θηκον λαβοῦσα ἐνταῦθα
ἤγαγεν, ὥς εὐροί. μὲν
αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν
τῦτον, μὴ μὲν τοι καὶ
χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βα-
σιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος
δίδωσι· καὶ προὔτρεψε-
το αὐτὸν, ἅτε δὴ βασι-
λεῖα, τὸν θησαυρὸν ἀνε-
λίσθαι. Ὁ δ' ἀπερισκε-
πῶς προσελθὼν, καὶ
συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς πα-
γίδος, ὥς ἐξαπατήσα-
σαν ἐμέμφοτο τὴν Ἀλώ-
πηκα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν,
ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ
μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλό-
γων βασιλεύσεις;

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πράξις τίσιν ἀπερι-
σκεπῶς ἐπιχωρεῖντες,
δυστυχήμασι περιπίπ-
τουσι.

ipsis electus est. Vulpes
autem ei invidens, ut in
casse quodam carnem vi-
dit, Siminum secum illuc
duxit, se invenisse ipsam
quidem thesaurum il-
lum, dicens, non ta-
men & uti eo posse :
quippe quem lex Regi
tribueret : atque hortata
est ipsum, ut regem,
thesaurum accipere. At
ille inconsideratè pro-
fectus, & captus à casse,
ut quæ decepisset, ac-
cusabat Vulpem. Illa
autem ei, O Simine,
quum talem tu habeas
dementiam, imperium
in bruta tenebis :

AFFABULATIO

*Fabula significat eos
qui actiones aliquas in-
consultè aggrediuntur, in
infortunia incidere.*

Κύνων καὶ Λύκος.

Cannis & Lupus. 17.

Κ Τῶν πρὸ ἐπαύλει-
ος τινος ἐκάθευδε· Λύ-
κου δ' ἐπιδραμόντος καὶ

C Anis ante stabulum
quoddam dormie-
bat : quumque Lupus is-

rupisset & devoraturus
eum esset, rogabat ne
tunc se mactaret: Nunc
enim, inquit, tenuis
sum & macilentus; si
autem parumper expec-
taveris, mei domini fac-
tari sunt nuptias, &
ego tunc multa depastus
pinguior ero, & tibi
suavior cibus fiam. Lu-
pus igitur persuasus
abiit. Post aliquor dies
reversus invenit supe-
rius super domus recto
Canem dormientem, &
stans inferius ad se vo-
cabat, admonens eum
federis. Et Canis, At;
Lupe, si posthac ante
stabulum me videris dor-
mientem, non amplius
expectes nuptias.

βρώμα μέλλοντ' ὁ λύκος
αὐτὸν, ἐδῆτο μὴ νῦν αὖ-
τὸν καταδύσασθαι· νῦν μὲν
γάρ, φησὶ, λεπτός εἰμι
καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν
ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ
ἐμοὶ δεσφύταί ποιεῖν
γάμους, καὶ γὰρ τῆνικαῦ-
τα πολλὰ φαγών, πιμα-
λέστερ' ἔσομαι, καὶ σοὶ
ἡδύτερον βρώμα γενήσο-
μαι. Ὁ μὲν ὦν ἄρκος πε-
σθεὶς ἠσθλήθε. Μεθ' ἡμέ-
ρας δ' ἐπαυελθὼν, εὔρεν
ἄνω ἐπὶ τῷ δώματι τὸν
κύνα· καθεύδοντα, καὶ
στὰς κάτωθεν πρὸς αὐτὸν
ἐπάκει, ὑπομιμητικῶς
αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ
ὁ κύων, Ἀλλ', ὦ λύκε,
εἰ τὸ ἀπὸ τούδε πρὸ τῆς
ἐπαύλας με ἴδοις καὶ
δεύδοντα, μηκέτι γάμους
ἀναμείνῃς.

AFFABULATIO.

*Fabula significat pru-
dentes homines quum ali-
qua in re periclitati salvi
facti fuerint, cavere ab
eā quamdiu vixerint.*

Ἔστι μύθος.

Ὁ μῦθος δὲ δηλοῖ ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
ὄταν περὶ τι κινδυνεύ-
σαντες σωθῶσι, διὰ βίον
τὸτο φελάττοιται.

Κύων καὶ Αλεκτρυὼν.

Canis & Gallus. 18.

ΚΥΩΝ καὶ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ
 ἑταρείααν ποισά-
 μενοι, ὠδεύον. Εσπέρας
 δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν
 Αλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου
 ἐκάδιεν ἀναστὰς, ὁ δὲ
 Κύων πρὸς τῇ ρίζῃ τοῦ
 δένδρου κοίλωμα ἔχοντος.
 Τῷ δὲ Αλεκτρυόνος κατὰ
 τὸ εἰσὸς νύκτωρ φωνή-
 σαντος, Αλώπηξ ἀκούσα-
 σα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε,
 καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς
 αὐτὴν κατελθεῖν ἤξιεν,
 ἐπιδυκεῖν γὰρ ἀγαθὴν
 ἔτα φωνὴν ζῶον ἔχον ἀε-
 πάσασθαι. Τῷ δὲ εἰπόν-
 τος τὸν θυρωρὸν πρότε-
 ρον διυπνίσαι ὑπὸ τὴν
 ρίζαν καθεύδοντα, ὡς
 ἐκείνη ἀνοίξαντος κατελ-
 θεῖν, κακείνης ζητήσας
 αὐτὸν φωνήσας, ὁ Κύων
 αἴφνης πηδήσας αὐτὴν
 διισπάραξε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
 οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
 τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας
 πρὸς ἰσχυροτέρους πέμ-
 πεισι παραλογιζόμενοι.

CANIS & GALLUS inita
 societate, iter fa-
 ciebant. Vespera autem
 superveniente, Gallus
 conscensâ arbore dor-
 miebat, at Canis ad ra-
 dicem arboris excavatæ.
 Quum autem Gallus, ut
 assoler, noctu cantasset,
 Vulpes ut audivit, ac-
 currit; & stans infe-
 rius, ut ad se descen-
 deret rogabat, quod cu-
 peret adeò egregio can-
 tu animal complecti.
 Quum autem is dixisset
 ut janitorem prius ex-
 citaret ad radicem dor-
 mientem, ut quum ille
 aperuisset, descenderet,
 & illâ quærente ut ip-
 sum vocaret, Canis stat-
 tim profiliens eam dila-
 ceravit.

AFFABULATIO.

*Fabula significat pru-
 dentes homines inimicos
 insultantes ad fortiores
 subdole mittere.*

19. Leo & Asinus
& Vulpes.

Λέων καὶ Οἶον καὶ
Αλώπηξ.

Leo & Asinus & Vulpes initâ societate, egressi sunt ad venandum. Multâ igitur prædâ captâ, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret jussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ὦ optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Λέων καὶ Οἶον καὶ Αλώπηξ κοιναίαν ποιησάμενοι, ἐξήλθον πρὸς ἄγρην. Πολλῆς ἐν θήρας συλληφθείσης, προσέταξε ὁ Λέων τῷ Οἴῳ διτελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλήξασθαι τούτους προύρετο. Καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Οἶον κατέφαγεν. Εἵτα τῇ Αλώπεκι μερίζον ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. Καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, Τίς σε, ὦ βελλίση, διαρτήν ὕτως ἐδίδαξεν; Ἡ δ' ἔπει, Τὴν Οἴου συμφορὰν.

AFFABULATIO.

Fabula significat documenta hominibus esse proximorum infortunia.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι συμφοροισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα.

Μύρμηξ ἡ Περιστρά.

Formica & Columba. 20.

ΜΥρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῷ ῥεύματι ἀπεπύματο. Περιστρά δὲ τοῦτο θεωσαμένη, κλῶνα δένδρου περιελῶσα εἰς τὴν πηγὴν ἔρριπεν, ἵνα ὁ Μύρμηξ διεσώθῃ. Ἰξευτὴς δὲ τις μετὰ τούτο τοὺς καλάμους συνδύει, ἐπὶ τὸ τὴν Περιστρὰν συλλαβεῖν ᾗ. Τότε δὲ ὁ Μύρμηξ ἰωρακῶς, τὴν τῆς Ἰξευτῆς πρὸς αὐτὸν ἔδωκεν. Ὁ δὲ ἀλγύσας, τίς τινος καλάμους ἔρριψε καὶ τὴν Περιστρὰν αὐτίκα θυγῆν ἐποίησεν.

Επιμύδιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ ὅτι δαί τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Formina sitiens descendit in fontem, attracta à fluxu, suffocabatur. Columba vero hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedens Formica evasit. Aucupis autem quidam post hoc calamis compositis, ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso Formica aucupis pedem momordit: qui dolens, & calamos projecit & ut Columba statim fugeret fecit.

AFFABULATIO.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Νυκτερίς ἡ Βάτ & Αἶδμα.

Vespertilio & Rubus & Mergus. 21.

ΝΥκτερίς ἡ Βάτ καὶ Αἶδμα ἐταγρῆσαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὴν διέγνωσαν βίον

Vespertilio & Rubus & Mergus initâ societate, mercatoriam decreverunt vitam agere.

Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium: Rubus vestem secum accepit: Mergus tertius, æs: & enavigaverunt. Tempestate autem vehementi oborta, & navi demersa, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus littoribus semper assidet, si forte quopiam æs ejiciat mare: Vespertilio verò creditores timens, interdum non apparet, sed noctu ad pabulum exit: Rubus prætereun-
tium vesti inhæret, quaerens sicubi suam cognoscat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in ea quibus studemus, in posterum nos recidere.

ζῆν. Ἡ μὲν οὖν Νυκτερίς ἀργύριον δανισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον· ἡ δὲ Βάτῳ ἐσθῆτα μεθ' ἐαυτῆς ἔλαβεν· ἡ δὲ Αἶθια τρίτη, χαλκὸν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶν ὁ δὲ σφοδρῶ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περίπραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Εξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἶθια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μήπου τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττᾳ· ἡ δὲ Νυκτερίς τὰς δανισὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας ἐφάνεταί, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῇν ἐξίσιν· ἡ δὲ Βάτῳ τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεταί, εἴπερ τὴν αἰκίαν ἐπιγνοίῃ ζήισα.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περὶ πέλομεν.

22. Lignator & Mercurius.

Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Lignator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur

Ξυλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν αἰκίαν ἀπέβαλε πέλε-
ον.

Ἰουγ. Ἀμυχανῶν τοίνυν
παρὰ τὴν ὄχθην καθί-
σας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ
μαδῶν τὴν αἰτίαν, καὶ
οἰκείρας τὸν ἄνθρωπον,
καλαδὺς εἰς τὸν ποτα-
μὸν, χρυσοῦν ἀνήνευκε.
πέλεκυν, καὶ εἰ ἔτος ἐστὶν
ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. Τῷ
δὲ μὴ τῦτον εἶναι φαμέ-
ναι, αὐθις καλαδὰς ἀργυ-
ροῦν ἀνεκόμισαι. Τοῦ δὲ
μηδὲ τῦτον εἶναι τὸν εἰ-
κῆρον εἰπόντι, ἐκ τρίτης
καλαδὰς, ἐκείνον τὸν εἰ-
κῆρον ἀνήνευκε. Τοῦ δὲ
τῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν
ἀπολωλὸτα φαμέναι, Ἑρ-
μῆς ἀποδείξάμηναι αὐτῷ
τὴν δικαιοσύνην, πάντας
αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ο δὲ
παραγενόμενος, πάλιν
τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάν-
τα διεξέληλυθεν· ὧν εἰς
τις τὰ ἴσα διαπράξασ-
θαι ἐβελύσατο, καὶ πα-
ρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν,
καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην
ἐξεπίτηδες ἄφης εἰς τὸ
ρεῦμα, κλαίων ἐκάθητο.
Ἐπιφανὲς ἔν ὃ Ἑρμῆς κα-
κείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν
μαδῶν τῷ θρήνῳ, καλα-
δὰς ὁμοίως χρυσοῦν ἀξί-

consilii juxta ripam se-
dens plorabat. Mercurius
autem intellecta causa,
& miseratus hominem,
urinatus in fluvium, au-
ream sustulit securim,
& an hæc esset quam per-
diderat rogavit. Illo non
eam esse dicente, iterum
urinatus argenteam sus-
tulit. Illo neque hanc
esse suam dicente, ter-
tiò urinatus, illam ip-
sam sustulit. Illo hæc
verè esse deperditam di-
cente, Mercurius pro-
bata ipsius æquitate, om-
nes ei donavit. Ille pro-
fectus omnia sociis quæ
acciderant narravit: quo-
rum unus eadem facere
decrevit, & ad fluvium
profectus, & suam se-
curim consultò demisit
in profluentem, & plo-
rans sedebat. Apparuit
igitur Mercurius & illi,
& causa luctûs intellec-
ta, urinatus similiter au-
ream securim extulit, &
rogavit an hanc amisisset.
Illo lætante, &, Ve-
rè hæc est, dicente, per-
osus Deus tantam im-

pudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

την ἐξήνεγκεν, καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τῷ δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ, Ἀληθῶς ἢ δ' ἐστὶ, εῖπεν· μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀνάδειαν, ἔμόνον ἐκείνην κατέσχευεν, ἀλλ' ἐδὲ τὴν οἰκίαν ἀπέδωκεν.

AFFABULATIO.

Fabula significat quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτε ὅσον τοῖς δικαίοις. τὸ θεῖον συναίρειται, τοσούτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναυλιῖται.

23. Asinus & Hortulanus.

Οὐ καὶ Κηπώρος.

A Sinus serviens Olitori, quoniam parum comedebat, & plurimum laborabat, precatus est Jovem ut ab Olitore liberatus alteri venderetur domino. Quum Jupiter eum exaudisset, & jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quam prius onera, & cœnum & regulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns

ΟΝ ὁ ὑπηρέμενος Κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤττιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, πύξατο τῷ Δίῳ ὥστε τῷ Κηπωροῦ ἀπαλλαγεῖν ἐτέρῳ ἀπεμωληθῆναι δεσπότῃ. Τῷ δὲ Δίῳ ἐπακούσαντι, καὶ κελεύσαντι αὐτὸν κεραμεῖ πρᾶθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τότε πηλὸν καὶ τὰς κεράμους κομίζων. Πάλιν ἐν ἀμειψατὸν δεσπότῃν ἰκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμωλεῖται. Εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων

δεσπότην ἐμπεισὼν, καὶ ἑρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μέλλει σταγμῶν ἔρη, οἷ μοι τῷ ταλαπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπότης μένειν· ἔτι γὰρ, ὡς ἑρῶ, καὶ τὸ δέρμα μὲ κατεργάσεται.

Επιμῦθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τότε μάλικα τὰς προτέρους δεσπότης οἰκείται ποθέσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πῆραν.

quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere: hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

AFFABULATIO.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Pastor & Mare. 24.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίᾳ τόσῳ ποιμνιον νέμων, ἐρακῶς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Απεμπελὼν οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνας πριάμενος, ἀπῆχθη. Χειμῶν δὲ σφοδρῶ γενόμενῳ, καὶ τῆς νεῆς κινδυνεύουσιν βασιλίσσεται, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ τῇ νηὶ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας ἐκ

Pastor in maritimo loco gregem pacens, viso tranquillo mari desideravit navigare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehementi facta, navis in periculo quum esset ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evasit incolumis. Post verò dies non paucos transeunte quo-

C ij

dam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, ait, Palmas iterum, ut videtur, desiderat; & propterea videtur quietum.

AFFABULATIO.

Fabula significat calamitates hominibus documenta fieri.

ὀλίγας παρίοντες τινὲς, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν ἔθηκε ἡπύς, φοινίκων αὐδῆς, ὡς εἴκοιεν, ἐπιδυμῶν, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

25. Lepores & Ranæ.

Lepores aliquando in Lunum collecti, sui ipsorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia & timoris plena: se enim ab hominibus, & canibus, & aquilis, & aliis multis consumi: melius itaque esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere. Hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum pa-

Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

ΟΙ Λαγωοὶ ποτὲ συνελθόντες, τῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπιτοφαλὴς εἶναι καὶ δειλίας πλήεις· καὶ γὰρ καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται· βέλῃον ἔν εἶναι θάνατον ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν κურώσαντες, ὥρμησαν κατὰ τ' αὐτὸ εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσοῦμενοι καὶ ἀποπνιγνόμενοι. Τῶν δὲ κατὰ

μένων κύκλῳ τῆς λίμνης
βατράχων, ὡς τὸν τῷ
δρόμῳ κτύπον ᾗσσαντο,
εὐδύς εἰς ταύτην ὤσπη-
θησάντων, τῶν Λαγωῶν
τις ἀγχινοῦσερΘ εἶνα
δοκῶν τῶν ἄλλων ἔρη,
Ἰτῆτε, ἐταῖροι· μηδὲν
δεινὸν ἡμᾶς αὐτοὺς δια-
πραξήσθε· ἥδη, ὡς ὁρᾷ-
τε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ
ζῶα· δειλότερα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ ὅτι
οἱ δυσυχοῦντες ἐξ ἐτέ-
ρων χείρονα πασχόντων
παραμυθεύονται.

ludem sedebant, cursus
strepitu percepto, illicò
in hanc insiluissent, ex
Leporibus quidam saga-
cior esse visus aliis ait,
Sistite, ò socii: nihil
grave in vos ipsos moli-
mini: jam, ut videtis,
& nobis alia sunt anima-
lia timidiora.

AFFABULATIO.

*Fabula significat mi-
seros ex aliis graviora
patientibus solamen acci-
pere. •*

ΦιλάργυροΘ.

Φιλάργυρός τις ἄπα-
σαν αὐτῷ τὴν εἰσὶαν
ἐξαργυρισάμενΘ, καὶ
χρυσοῦν βῶλον ποιήσας,
ἐν τινι τόπῳ καλῶρυξε,
συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ
ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν
νῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρ-
χόμενος, αὐτὸν ἐβλεπε.
Τῶν δὲ ἐργαζίων τις αὐ-
τὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ
γεγονὸς συννοήσας, ἀνο-
ρύξας τὸν βῶλον αἰείλε-
το. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ

Avarus. 26.

Avarus quidam,
quum omnia sua
bona vendidisset, & au-
ream massam fecisset,
in loco quodam defo-
dit, unà defosso illie &
animo suo & mente:
atque quotidie cundo,
ipsam videbat. Id autem
quum ex operariis qui-
dam observasset, rem
cognovit, & refossam
massam abstulit. Post hæc
& ille profectus, & va-

G. iij.

cuum locum videns, lugere cœpit & capillos evellere. Hunc quum quidam vidisset sic plorantem & causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristere: neque enim habens, aurum habebas: lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum esse: eundem enim tibi usum præstabit: nam, ut video, neque quum aurum erat, utebare.

κεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενθὼν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τούτου δὲ τις ὁλοφύρομενον ἕως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, Μὴ ἕως, εἶπεν, ὦ ἕτος, ἀδύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυσοῦν εἶχες· λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν, θές, καὶ νόμιζε σοι τὸν χρυσοῦν εἶναι· τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει χρείαν· ὡς ὁρῶ γὰρ, ἐλὼν ὅτε ὁ χρυσοῦς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τῷ κοσμήματι.

AFFABULATIO.

Fabula significat nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Βασίλειον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι· ἰδὼν ἡ κτῆσις, ἴαται μὴ ἢ χρῆσις προσῇ.

27. Testudo & Aquilæ.

Χελώνη καὶ Αετός.

TESTUDÒ orabat Aquilam, ut se volare doceret. Ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam ungibus & in altum sublata, postea demisit.

Χελώνη Αετῷ ἐδείκτο ἰσχυραῖς ταύτην διδάξαι. Τῷ δὲ παραγνόντος πρόβω τῷτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι ἐκείνη· μᾶλλον τῇ δειήσει προσέκειτο. Λαβὼν ἔν ταύτην τοῖς ὀνυξί, καὶ εἰς ὑψὺ ἀνέγειράν, εἶτα·

ἤρῃκεν· Ἡ δὲ κατὰ πέ-
τρῶν πρῶσα, συνετρι-
βη.

Hæc autem in petras ce-
cidit, & contrita est.

Επιμύδιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις
τῶν φρονιμωτέρων παρὰ-
κύνεσθαι, ἐαυτοὺς ἐβλα-
ψαν.

*Fabula significat mul-
tos, quia ob æmulationem
prudentiores non au-
dierint, seipsos læsisse.*

Ψύλλα.

Pulex.

28.

ΥΤλα πολὺ σπιδύσα-
σα ἐπὶ πόδι ἀνδρός
ἐκάδισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρά-
κλῆν ἐπὶ συμμαχίαν
ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκείθεν
αὐτῆς ἀπελομένης, σι-
νάζας εἶπεν, ὦ Ἡρά-
κλεις, οἱ ἐπὶ Ψύλλῃ οὐ
συνεμάχισας, πῶς ἐπὶ
μείζονιν ἀνταγωνισμῶς
αὐτοεργήσεις;

Pulex aliquando sal-
tans, viri pedibus
inhæsit: hic autem Her-
culem in auxilium invo-
cabat. At quum illinc
rursus saltasset, suspi-
rans ait, O Hercules,
si contra pulicem non
auxiliatus es, quo modo
contra majores adversa-
rios adjuvabis?

Επιμύδιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ μὴ
δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων
τῷ Θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ'
ἐπὶ τῶν ἀναγκάων.

*Fabula significat non
oportere in minimis
Deum rogare, sed in
necessariis.*

Ελαφὲς & Ἀμπελός.

Cerva & Vitis. 29.

ΕΛαφὸς κυνηγὸς φεύ-
γουσα ὅπ' Ἀμπε-
λῆ ἐκρόβη, Παρελθόντων.

Cerva venatores fu-
giens sub vite de-
lituit. Quum præteritis

ſent autem parumper illi, Cerva proſus jam latere arbitrata, vitis folia depaſci incœpit. Illis verò agitatſis, venatores converſi, &, quod erat verum, arbitrati animal aliquod ſub foliis occultari, ſagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat, Juſta paſſa ſum: non enim offendere oportebat quæ me ſervarat.

AFFABULATIO:

Fabula ſignificat qui injuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

Α' ὀλίγον ἐκείνων, ἢ Ελαφος τελείως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Αμπελίου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τύτον δὲ σινομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπασπραφέντες, καὶ, ὥς ἦν ἀληθές, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀντίλον τὴν Ελαφον. Ἡ δὲ διήσκουσα τοιαύτ' ἔλεγε, Δίκαια πίπτωσα· ἔγάρ ἐδὴ τὴν σώσασάν με λυμάνισθαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ ἀδικεῖντες τὰς εὐεργετίας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

30. Leo & Lupus.

Leo quum confenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominium, & propterea neque ad visitationem

Λέων καὶ Λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνδύσει κατὰ κελελευμένους ἐν ἀντροῦ. Παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλεῖα, πλὴν ἀλώπεκος, τὰλλα τῶν ζώων. Ο τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαρίας, κατηγορεῖ παρά τῷ Λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ὅτι δὴ πρὶν εἶναι τιθεμένης τὸν πάγον αὐτῶν κρατοῦντα,

FABLES D'ESOPÉ. 33

ἢ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς
ἐπίσκεψιν ἀφισγμένῃς.
Εν τοσούτῳ δὲ παρῆν ἡ
ἡ Αλώπηξ, ἡ τῶν τε-
λευτήων ἡκροασάτο τοῦ
Λύκου ῥημάτων. Ο μὲν
οὗτ' Αἰὼν κατ' αὐτῆς
ἔβρυχάτο. Ἡ δ' ἀπολο-
γίας καμὲν ἀτήσασα,
Κά τις, ἔφη, τῶν συνελ-
θόντων τοσοῦτον ὠφέλη-
σέν, ὅσον ἐγὼ παντα-
χόσε περίνοσήσασα, ἡ
θεραπείαν ὑπὲρ σου παρ'
ἡατροῦ ζητήσασα ἡ μα-
θῶσα; Τῷ δὲ Αἰὼντος εὐ-
δὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν
κελεύσαντι, ἐκείνη φη-
σιν, Εἰ Λύκον ζῶντα ἐκ-
δείρας τὴν αὐτῇ δοραν
θερμὴν ἀμειψέσθ. Καὶ τῷ
Λύκῳ κειμένῳ, ἡ Αλώπηξ
γελωσα εἶπεν, Οὕτως ἔ-
χρη τὸν δεσπότην πρὸς
δυσμένειαν κινεῖν ἀλλὰ
πρὸς εὐμένειαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
ὁ καθ' ἐκάστην μηχανά-
μην, καθ' ἑαυτῇ τὴν
πάσῃ περιτρέπει.

profectam. Interim af-
fuit & Vulpes, & ul-
tima audivit Lupi ver-
ba. Leo igitur contra
eam infremuit. Sed de-
fensionis tempore peti-
to, Et quis, inquit,
eorum qui convene-
runt, tantum profuit
quantum ego quæ in
omnem partem circui-
vi, & medicamentum
pro te à medico quæsi-
vi & didici. Quum autem
Leo statim ut medica-
mentum diceret impē-
rasset, illa inquit, Si
Lupo vivente excoctato,
ipsius calidam pellem in-
dueris. Et Lupo jacente,
Vulpes ridens ait, Sic
non oportet dominum
ad malevolentiam mō-
vere, sed ad benevolen-
tiam.

AFFABULATIO.

*Fabula significat eum
qui quotidie machinatur,
in seipsum laqueum ver-
tere.*

31. Mulier.

Γυνή.

Mulier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberare cupiens, tale quid comminiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum observasset, & mortui instar nihil sentientem, in humeros elevatum in sepulcrum allatum deposuit, & abiit. Quum verò ipsum jam sobrium esse conjecit, profecta januam pulsavit sepulcri. Ille autem quum diceret, Quis est qui pulsar januam? uxor respondit, Mortuis cibaria ferens ego adsum. Et ille, Non mihi comesse, sed bibere, ô optime, potiùs affer: molestus enim mihi es, quum cibi non potus meministi. Hæc autem pectore percussio, Hei mihi miseræ, inquit: nam neque astu profui: tu enim, vir, non solum non emendatus es, sed pejor quoque te ipso eva-

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον ἔχε· τῷ δὲ πάδες αὐτὸν ἀπαλλάξασθαι, τοῖόν τε σοφίζεται. Κεκαρμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκρῷ δίκην ἀναμαθηῖντα, ἐπ' ὤμων ἄραςα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκῆσα κατέβητο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανύρειν ἐσοχάσατο, προσελθοῦσα πρὸς αὐτὸν ἐκώσθη τὸ πολυάνδριον. Εκεῖνου δὲ φήσαντο, Τίς ἐστὶν ὁ κώσων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, Ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σίτια κομίζων ἐγὼ πάρεμι. Κακῆντο, Μὴ μοι θαυγῆν, ἀλλὰ πειν, ὃ βέλτιστο, μάλλον προσένεγκε· λυπῆς γάρ με, βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως, μνημονεύων. Ἡ δὲ τὸ σῆθτο παλάξασα, Οἶμοι τῇ δυσήνω, φησὶν· ὃ δὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὦνυσα· σὺ γὰρ, ἄνερ, ἐ μένον

ὅτι ἐπαφιδεύθης, ἀλλὰ
καὶ χείρων σαυτοῦ γέ-
γονας, εἰς ἕξιν σοὶ κα-
τασκήνῃ τὸ πάθος.

Επιμύθιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
καὶ δὲ τῆς κακῆς πρά-
ξεσιν ἐγχερόμενος· ἐστὶ
γὰρ ὅτι καὶ μὴ θέλοντα
τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος
ἐπιτίθεται.

*Fabula significat non
oportere malis actibus im-
morari: nam & nolentem
quandoque hominem con-
suetudo invadit.*

Κύνθ.

Cycnus. 32.

AΝὴρ ἐμπορῶν Χῆνά
τε ἅμα καὶ Κύν-
νον ἔτρεφεν, ἐκ ἐπὶ τοῖς
αὐτοῖς μὲν τοῖς τὸν μὲν
γὰρ ὡς τὸν δὲ τρα-
πέζης ἕνεκεν. Επεὶ δὲ
ἔδει τὸν Χῆνα παθεῖν ἐφ'
αἷς ἐτρίψαι, νύξ μὲν
ἦν, καὶ διαγινώσκων ὁ
καρδὸς ἐκ ἀφῆκεν ἐκάτε-
ρον. Ο δὲ Κύνθ' ἀντὶ
τῷ Χηνὸς ἀπαχθεὶς, ἔδει
τὸ μέλθ', θανάτῳ προ-
οίμιον· καὶ τῇ μὲν φθῆ
μηνύει τὴν φύσιν, τὴν
δὲ τελευτὴν διαφεύγει
τῷ μέλει.

VIt dives & Anse-
rem & Cycnum si-
mul nutrieat, non ad
eamdem tamen: sed alte-
rum cantus, alterum
mensæ gratia. Quum au-
tem oporteret anseri ea
accidere quorum causa
nutriebatur, nox erat,
ac discernere tempus
non permisit utrumque.
Cycnus autem pro anse-
re abductus, cantat can-
tum quendam, mortis
exordium: ac cantu qui-
dem exprimit naturam,
mortem verò effugit sua-
vitate canendi.

Επιμύθιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι

Fabula significat sa-

*re. musicem differre mor-
tem.*

πολλάκις ἡ μουσικὴ τε-
λευτῆς ἀναβολὴν ἀπορ-
γάζειται.

33. Mulier & Ancilla.

Γυνὴ καὶ Θερραπαγιά.

MULIER vidua ope-
rosa ancillas ha-
bens, has solebat noctu
excitare ad opera ad gal-
lorum cantus. His verò
affiduo defatigatis labo-
re, visum est oportere
domesticum occidere
gallum, tanquam illum
qui noctu excitaret he-
ram. Evenit autem ip-
sis hoc facto ut in gra-
viora inciderent mala.
Nam hera, quum igno-
raret gallorum horam,
magis de nocte eas exci-
tabat.

ΓΥΝὴ χήρα φίλεργος
Θερραπαγίδας ἔχου-
σα, ταύτας εἰώθει νυκ-
τὲς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔρ-
γα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκ-
τρύωναν ᾠδὰς. Αἱ δὲ
συνεχῶς τῷ πόθῳ ταλα-
πωρούμεναι, ἔγνωσαν
δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας
ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα,
ὥς ἐκείνῳ νύκτωρ ἐξαν-
σάντος τὴν δέσποιναν.
Συνέβη δ' αὐταῖς τῆτο
διαπραξαμένης χαλε-
πωτέροις περιπεσεῖν τοῖς
δαινοῖς. Ἡ γὰρ δεισπό-
τις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν
ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐννυ-
χώτερον ταύτας ἀνίστη.

AFFABULATIO.

*Fabula significat ple-
risque hominibus consilia
esse malorum causas.*

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ
βουλευμάτια κακῶν αἴτια
γίνεται.

Γαλή.

Γαλή.

Mustela. 34.

ΓΑΛῆ εἰς ἐργασήριον
εἰσελθῶσα χαλκίως,
τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέ-
λειχε ῥίνην. Ξυομένης δὲ
τῆς γλώττης, αἷμα πο-
τὸν ἐφερέτο. Ἡ δ' ἤδε-
το, νομίζουσα τι τῷ σι-
δήρου ἀφαρῆν, ἄχρις ὅ
παντελῶς πασαν τὴν
γλῶτταν ἀνῆλωσεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς
ἐν φιλονεικίᾳς ἑαυτοὺς
βλάπτοντας.

MUSTELA in officinam
ingressa ferrarii,
ibi jacentem circumlam-
bebat limam. Rasa au-
tem lingua, sanguis mul-
tus ferebatur. Hæc autem
lætabatur, rata ex ferro
aliquid auferre, donec
penitus totam linguam
absumpsit.

AFFABULATIO.

*Fabula in eos quin in
contentionibus seipsos of-
fendunt.*

Γεωργός.

Agricola. 35.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις σκάπλων
χρυσίῳ περιέτυχε.
Καθ' ἐκάστην οὖν τὴν
γῆν, ὡς ὅτε αὐτῆς εὐερ-
γεῖνθεῖς, ἔσπευε. Τῷ δὲ
ἡ Τύχη ἐπιστάσα, φησὶν,
ὦ ἔσπευ, τι τῇ γῇ τὰ
ἐμὰ δῶρα προσανατί-
δης, ὥστε ἐγὼ σοὶ δέ-
δωκα πλουτίσαι σε βου-
λομένη; εἰ γὰρ ὁ καρδὸς
μεταβάλοι, καὶ πρὸς
ἐτέρας χεῖρας τοῦτο σὺν

AGRICOLA quidam fo-
diens aurum repe-
rit. Quotidie igitur ter-
ram, ut ab ea beneficio
affectus, coronabat. Huic
autem Fortuna adstans,
inquit, Heustu, cur ter-
ræ mea munera attribuis,
quæ ego tibi dedi ditare
te volens? nam si tem-
pus immutetur, & in
alias manus hoc tuum
aurum veniat, scio te

D

tunc me Fortunam accusaturum.

AFFABULATIO.

Fabula significat oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἷον ὅτι τὴν καὐτὰ με τὴν Τύχην μέμψη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τέττω χάριτας ἀποδιδόναι.

36. Simius & Delphis.

Πίδηκε καὶ Δελφίς.

MORIS quum esset navigantibus Melitenses catulos & simios abducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum & Simium. Cum autem pervenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem vehementem fieri contigit. Navi autem eversa, & omnibus enarrantibus, natabat & Simius. Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit, Atheniensem navali, rogavit Simium an genere esset Atheniensis. Quum au-

ΕΘΕΣ ὄντι τοῖς πλείουσι Μελιτῆα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τῷ πλῆ, πλέων τις εἶχε σὺν ἐαυτῷ καὶ Πίδηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σένιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεὸς περιρραπίσεως, καὶ πάντων διακορυμβίωντων, ἐνήχετο καὶ ὁ Πίδηκε. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνδρα πονεῖναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνείχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίγειον, ἐπαυ-

θάνατο τῷ Πιθήκῃ εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τῷ δὲ ἐπαύριον, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τέλῃ χηκέται γυνέων· ἐπαυήρητο εἰ καὶ τὸν Πιθαῖκον ἐπίσταται. Τπολαβὼν δὲ ὁ Πιθαῖκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. Καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγαθακλήστως βασιλίζων αὐτὸν ἀπεκλείνειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας οἵ τινι ἀλήθειαν ἐκ εἰδότες ἀπαλῶν νομίζουσιν.

tem hic diceret, & claris ibi esse parentibus: rogavit an & Piræum nosset. Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait & valde amicum esse ei & familiarum. Et Delphis tanto mendacio indignatus, submergeus ipsum occidit.

AFFABULATIO.

Fabula in eos qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Κύνες.

Canes. 37.

Εἶχον τὶς δύο Κύνες, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδασκε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλάκειν. Καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευε τι, καὶ ὁ οἰκυρὸς συμμετῆχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακτῶντα δὲ τῷ θηρευτικῷ, κακῶνεν ἀνειδίοντα εἰ γὰρ αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστην μοχθεῖ, ἐκείνου δὲ μηδὲν ποιῶν τοῖς αὐτοῦ

Abens quidam duos canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps unâ cum eo dapis erat. Ægrè ferente autem venatico, & illi obiciente quod ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutrire laboribus, res-

D ij

pondens ipse ait, Non me sed herum reptehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

τρέφειν πόνοισι, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, Μὴ ἐμὲ ἀλλὰ τὸν δεσποτὴν μέμρου, ὃς ἔποιεν μὲ ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

AFFABULATIO.

Fabula significat adollescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverunt.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι, ἔμεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς ἔτως ἀγάγωσιν.

38. Maritus & Uxor.

Ἀνὴρ καὶ Γυνὴ.

HAbens quidam uxorem quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætexu ad suum ipsam emisit patrem. Paucis verò post diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum dixisset, Bubulci & pastores me suspectabant: ad eam ait, Sed ὅ uxor, si eos odisti qui manè greges agunt, serò autem

Eχων τις γυναῖκα πρὸς τὰς καὶ οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῆς ἔχουσαν, ἠβελήθη γνῆναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῷους οἰκέτας οὕτω διάκειται· διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὴν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. Μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐρωτᾷ αὐτὴν πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαιμένης, ὅς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες μετ' ὑπεβλέποντο· πρὸς αὐτὴν ἔφη, Ἀλλ' ὅ γύναι, ἐν τοῦτοις ἀπέχ-

θάνη οἱ ὄρθρου μὲν τὰς
ποιμένας ἐξελαύνουσιν ,
ὁψὲ δ' ἐεῖσάσι , τί χρη
προσδοκᾶν περὶ τέτων
οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες
τὴν ἡμέραν ;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν
μικρῶν τὰ μεγάλα , καὶ
τῶν προδήλων τὰ ἄδη-
λα γνωρίζεται.

revertuntur , quid ex-
pectare oportet in iis
quibuscum toto conver-
saris die ?

AFFABULATIO.

*Fabula significat sic
sæpe ex parvis magna ,
& ex manifestis incerta
cognosci.*

Κολοῖδες
καὶ Περιστερά.

Gracculus
& Columbæ. 39.

ΚΟΛΟΙΔΕΣ ἔν τινι πε-
ριστερέωνι περιστράς
ἰδὼν καλῶς τρεφομένους ,
λευκάντας ἑαυτὸν ἦλθεν
ὥς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς
διαίτης μετὰληφόμενος .
Αἱ δὲ , μέχρι μὲν ἡσύ-
χαζεν , οἰόμεναι περιστε-
ρὰν αὐτὸν εἶναι , προσ-
έειπτο . Ἐπεὶ δὲ ποτε
ἐκλαθόμενος ἐφθέγγαστο ,
τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ
γινῶσθαι φύσιν , ἐξήλασαν
πάσης καὶ ὅς ἀποτυ-
χῶν τῆς ἐνταῦθα τρο-
φῆς ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς
κολοῖδες παλιν . Κακῆχοι

GRACULUS in colum-
bario quodam Co-
lumbis visis bene nutri-
tis , dealbavit sese ivit-
que ut ipse eodem cibo
impertiretur . Mæ verò ,
donec tacebat , ratæ eum
esse Columbam , admi-
serunt . Sed quum ali-
quando oblitus vocem
emisisset , tunc ejus co-
gnita natura , expulerunt
percutiendo : isque pri-
vatus eo cibo rediit ad
Gracculos rursum . Et illi
ob colorem quum ipsum
non nossent , à suo cibo

D iij

abegerunt, ita ut duorum appetens, neutro potiretur.

διὰ τὸ χρώμα αὐτὸν ἐκ ἐπιγόνυς, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιδυμήσασθαι, μηδεῖρας τυχεῖν.

AFFABULATIO.

Fabula significat oportere & nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatem præterquam quod nihil juvat, auferre sæpe & quæ ad sunt bona.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὸ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρείται καὶ τὰ προσόντα πολυδάκεις.

40. Vespertilio & Mustela.

Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Vespertilio in terram cum cecidisset, à Mustela capta est: & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente non posse ipsam dimittere, quòd natura cum volucris omnibus pugnaret, ait non avem sed murem esse: & sic dimissa est. Rursum autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta esset Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem di-

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσῦσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναρρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμέντης μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ ἔτως ἀφείδη. Τσερδὼν δὲ πάλιν πεσῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰποῦσης ἅπασιν ἐχθράναι με-

εἶναι, αὐτὴ μὴ μῦς ἀλλὰ
 κυντερὶς ἔλεγεν εἶναι·
 καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ
 οὕτω συνέβη δις αὐτὴν
 ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα,
 σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμόδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
 δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐ-
 τοῖς αἰεὶ ἐπιμένειν, λο-
 γιζομένους ὡς οἱ τοῖς και-
 ροῖς συμμελίσσονται·
 πολλὰ γὰρ τὰς κιν-
 δύνους ἐκφεύγουσιν.

centē cunctis inimicam
 esse muribus, se non
 murem sed vespertilio-
 nem esse dicebat: & rur-
 sus dimissa est. Atque
 ita evenit, bis mutato
 nomine, salutem conse-
 cutam fuisse.

AFFABULATIO.

*Fabula significat ne-
 que nos in iisdem semper
 esse oportere, considera-
 tes eos qui ad tempus mu-
 tantur, plerumque peri-
 cula effugere.*

Οδοιπόροι.

Viatores.

Οδοιπόροι κατὰ τινὰ
 αἰγιαλὸν ὁδεύον-
 τες, ἦλθον ἐπὶ τινὰ
 σκοπιάν, καὶ κειῖθεν θεα-
 σάμενοι φρύγανον πᾶρρω-
 θεν ἐπιπλέοντα, ναῦν
 εἶναι μεγάλην ᾤκησαν·
 διὸ δὴ προσέμενον, ὡς
 μελλούσης αὐτῆς προσορ-
 μίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ
 ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύ-
 γανα ἐγγυτέρω ἐγένετο,
 ἐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον
 ἑδόκην βλέπειν. Ἐξενεχ-

Viatores juxta littus
 quoddam iter fa-
 cientes, venerunt in spe-
 culam quandam, & illic
 conspicati farmenta pro-
 cul natantia, navim esse
 magnam existimaverunt:
 quamobrem expectarunt
 tanquam appulsura ea
 esset. Quum verò à ven-
 to lata farmenta propius
 forent, non navim am-
 pliùs, sed scapham vi-
 dere videbantur. Advoc-

ris autem illis, quum
farmenta esse vidissent,
inter se dixerunt, Ut
nos igitur frustra quod
nihil est expectabamus!

AFFABULATIO.

*Fabula significat non
nullos homines qui ex im-
provviso terribiles esse vi-
dentur, quum periculum
feceris, nullius esse pretii
inveniri.*

δέντα δὲ αὐτὰ, φρυγὰ-
να ὄντα ἰδόντες, πρὸς
ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα
μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν
προσεδεχόμεθα;

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτε
τῶν ἀνθρώπων ἔτιοι ἐξ
ἀπροόψις δοκοῦντες φο-
βεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεί-
ραν ἔλθωσιν, ἐδεγδὲς ἐθ-
ρίσκονταί ἀξιοί.

42. Camelus.

Κάμηλος.

QUum primum visa
est Camelus, ho-
mines perterriti, & ma-
gnitudinem admirati fu-
giebant: ubi verò proce-
dente tempore cognove-
runt ipsius mansuetudi-
nem, confisi sunt eò us-
que ut ad eam accede-
rent. At intellecto paulò
post belluæ non inesse
bilem, eò contempnus
iere, ut & fræna ei im-
ponerent & pueris agen-
dam traderent.

AFFABULATIO.

Fabula significat ter-

ΟΤε πρῶτων Κάμη-
λος ὤφθη, οἱ ἀν-
δραῖοι φοβηθέντες, καὶ
τὸ μέγεθος καταπλα-
γέντες ἐφρευγον· ὡς δὲ
χρόνος προϊόντος συνεῖδον
αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρ-
ρῃσαν μέχρι τῆ προσκο-
θεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κα-
τὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς
χολὴν ἔκ· ἔχει, εἰς τὸ
σοῦτον καταφρονήσεως
ἤλθον, ὥστε καὶ χαλι-
νοὺς αὐτῇ περιθέντες,
παῖσιν ἐλάνθον· διεφύλα-
κται.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτε

τὰ φοβερά τῶν πραγμά-
των ἢ συνήθηα εὐκατα-
φρόνητα ποιεῖ.

*ribiles res consuetudine
contemptibiles fieri.*

ΟΝΘ καὶ Αλώπηξ.

Asinus & Vulpes. 43.

ΟΝΘ ἐνδυσάμενΘ
λεοντήν, περιήκει
τᾶλλα τῶν ζώων ἐκφο-
βῶν. Καὶ δὴ θεασάμενΘ
Αλώπεκα, ἐπειράτο καὶ
ταύτην δεδιήτλεισθαι. Ἡ
δὲ (ἐτύχχανε γὰρ αὐτῇ
φθονοῦσθαι) πρὸς αὐτὸν ἔφη,
Ἀλλ' εὖ ἴσθι ὥς καὶ ἐγὼ
ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ
ὄγκωμένου ἤκουσα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθός θηλοῖ ὅτι
ἐνίοι τῶν ἀπαίδευστων
τοῖς ἔξω δοκῶντες τινες
εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας
γλωσσεύσεως ἐλέγχον-
ται.

A Sinus indutus pelle
Leonis, vagabatur
reliqua bruta perterrens.
Cæterum visa Vulpe,
tentavit & hanc perter-
refacere. Hæc autem
(casu enim ipsius vo-
cem audiverat) ad ip-
sum ait, Sed bene nosti
quod & ego te timu-
issem, nisi rudem me au-
divissem.

AFFABULATIO.

*Fabula significat πο-
nullos indoctos, qui ex-
ternis aliqui esse viden-
tur, ex sua loquacitate
redargui.*

ὄρνις καὶ Χελιδὼν.

Gallina & Hirundo. 44.

ΟΡΝΙς ὄφεις ὡς εὐ-
ροῦσα, ἐπιμελῶς
ἐκθερμᾶνασα, ἐξεκόλα-
ψε. Χελιδὼν δὲ θεασα-
μένη αὐτήν, ἔφη, ὦ μα-
ταίᾳ, τί ταῦτα τρέφεις

Gallina serpentis ov-
is inventis, diligen-
ter calefacta exclusit. Hi-
rundo autem quum eam
vidisset, ait, O demens,
quid hæc nutris quæ

quum excreverint à te
prima injuriam inci-
pient ?

AFFABULATIO.

*Fabula significat im-
placabilem esse pravita-
tem, licet afficiatur ma-
ximis beneficiis.*

ἄπερ αὐξηθέντα ἀπὸ σὲ
πρώτης τῆ ἀδικίης ἀρξέ-
ται;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτε
ἀτιθάσσευλός ἐστιν ἡ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
εὐεργετήσας.

45. Piscator & parvus
Piscis.

Ἀλιεύς καὶ Σμαρίς.

Piscator demisso reti
in mare, retulit par-
vum piscem : qui parvus
quum esset, suppliciter
rogabat ipsum ne tunc
se caperet, sed dimitte-
ret, quod parvus esset :
At cum crevero, & ma-
gnus, inquit, evafero,
me capere poteris, quo-
niam & majori tibi ero
utilitati. Tum Piscator
ait, Sed ego demens fue-
rim, si quod in mani-
bus est misso lucro, li-
cet. sit parvum, expec-
tando etiam magnum
sperem.

Αλιεύς τὸ δίκτυον
χαλάσας ἐν τῇ θα-
λάτῃ, ἀήνευκε Σμα-
ρίδα· σμικρὰ δὲ οὕτα,
ἐκίτευεν αὐτὸν ἰὼν μὲν
μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ'
ἱᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν
τυγχάνειν, ἀλλ' ὅταν
αὐξηנדῶ, καὶ μεγάλην,
φῃσὶ, γένομαι, συλλα-
βὲν με δυηήσῃ, ἵσως καὶ
εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν
ἔσομαι. Καὶ ὁ ἀλιεύς ᾔ-
πεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἄνους
ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ
παρεῖς κέρδος, καὶ σμι-
κρὸν ἢ, τὸ προσδοκώμε-
νον καὶ μέγα ὑπάρχον
ἐλπίζειν.

AFFABULATIO.

*Fabula significat in-
consideratum esse qui spe*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτε
ἀλόγιστος ἂν εἴη ὁ δε-

ἐπιδὲα μείζονθ τὰ
ἐν χερσὶν ἀρεῖς σμικρὰ
εἶη.

*majoris rei quæ in mani-
bus sunt amittat, quodd
parva sint.*

Ἴππθ καὶ Ονθ.

Equus & Asinus. 46.

AΝΘΡΩΠΟΣ τις εἶ-
χεν Ἴππον καὶ
Ονον. Οδευόντων δέ, ἐν
τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ Ονθ τῷ
Ἴππῳ, Ἀρον ἐκ τῆ ἐμῆς
βάρους, εἰ θέλεις εἶναι
με σῶν. Ο δὲ ἐκ ἐπισ-
θῆ· ὁ δὲ Ονθ πεσὼν
ἐκ τῆ κέρας ἐτελεύτησεν.
Τῷ δὲ δεσπότῳ πάντα
ἐπιθέντθ αὐτῷ, καὶ
αὐτὴν τὴν Ονου δорάν,
δρηνῶν ὁ Ἴππθ ἐβόα,
Οἶμοι τῷ παναθλίῳ, τί
μοι συνέβη τῷ ταλαπώ-
ρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μι-
κρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδὲ
ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ
δέρμα.

HOMO quidam habe-
bat Equum & Asi-
num. Quum autem iter
facerent, in via ait Asi-
nus Equo, Tolle à me
oneris partem, si vis me
esse salvum. Illo non per-
suaso, Asinus cecidit
atque è labore mortuus
est. Ab hero autem om-
nibus impositis ei, &
ipsa Asini pelle, conque-
rens Equus clamabat,
Hei mihi miserrimo,
quid mihi obrigit afflic-
to? quia enim parum
oneris nolui accipere,
ecce omnia gesto, &
pellem.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκοινωνοῦντες, ἀφύ-
πτεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

AFFABULATIO.

*Fabula significat si
magni cum parvis jun-
gantur utrosque servari in
vita.*

47. Homo & Satyrus.

HOMO quidam cum Satyro inita societate, unà cum eo comēdebat. Hyems verò & frigus cum accessisset, homo manus suas admoxas ori afflabat. Rogante autem Satyro quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò post, ferculo calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam, quia ex eodem ore & calidum emittis & frigidum.

AFFABULATIO.

Fabula significat fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est ratio.

Ἀνθρώπου καὶ Σάτυρου.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς Σάτυρον φίλιαν ποιησάμενος συνεσθίων ἦν αὐτῷ. Χειμῶν δὲ καὶ ψυχρὸς γενόμενος, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρειν τῷ σόματι ἀπέπεινε. Τοῦ δὲ Σάτυρου ἐπερωτήσαντος δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, Τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τῆς κρύας. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμῷ προσερχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρειν τῷ σώματι ἐφύσα αὐτό. Πυνθανομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τῷτο πράττει, ἔφη, Τὸ ἐδεσμα καταψύχω. Τπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, Ἀλλ' ἐγώ φησι, ἔφη, ἀπὸ τῆς νῦν ἀποτασσομαί σε τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς σόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγει.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας ὧν ἀμφίβολός ἐστι ἢ διάδοσις.

Ἀνθρώπος

Ἄνθρωπος κατὰ θραύσας
ἄγαλμα.

Homo perfractor
statuæ. 48.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ξέ-
λινον ἔχων θεόν,
καδικέτευε τοῦ ἀγαθο-
ποιῆσαι αὐτόν. Ως οὖν
ταῦτα ἔπραττεν καὶ οὐ-
δὲν ἦτιον ἐν πενίᾳ διῆ-
γε, θυμωθεὶς ἄρας αὐ-
τόν τῶν σκελῶν ἑρρίψεν
εἰς τὸ ἔδαφος. Προσ-
κρουσάσης ἔν τῃς κεφα-
λῆς καὶ αὐτίκα κλασθεί-
σας, χρυσὸς ἑρρέυσεν
ὅτι πλεῖς ἔν περ δὴ
συνάγων ὁ ἄνθρωπος
ἑβόα, Στρεβλὸς ὑπάρ-
χεις, ὥς γε οἶμαι, καὶ
ἀγνώμων· τιμῶντά σε
γὰρ ἤκιστα με ὠρέλῃσας,
τυπήσαντα δὲ σε πολ-
λοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

HOMO quidam li-
gneum habens
Deum, supplicabat ut
sibi beneficeret. Quum
igitur hæc faceret, &
nihilominus in pauper-
tate degeret, iratus ele-
vatum ipsum cruribus
projecit in pavementum.
Illiso igitur capite ac sta-
tim diffracto, auri quam
plurimum effluxit: quod
ille jam quum collige-
ret, exclamabat, Per-
versus es, ut puto, &
ingratus: colenti enim
mihi nequaquam pro-
fuisti, verberanti au-
tem te multa donasti
bona.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πο-
νηρὸν ἄνθρωπον, τύπ-
των δὲ αὐτόν μᾶλλον
ὠφελήσῃ.

AFFABULATIO.

*Fabula significat non
profuturum te tibi hono-
rando pravum hominem,
sed verberando ipsum pro
futurum magis.*

Б

49. Piscator.

Αλιεύς.

Piscator, piscandi tudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suavitatem pisces affilire. At verò multum contendens cum nihil proficeret, depositis tibiis, assumit rete, ac jacto in aquam, multum piscium cepit. Quibus projectis è reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò cessavi, id agitis,

Αλιεύς ἀλιευτικῆς ἄπειρῶ, λαβὼν αὐλούς καὶ δίχτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σὰς ἐπὶ τινὶ πέτρᾳ, τὸ μὲν πρῶτον ᾤλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. Ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διαλείνομεν ἤνυσεν οὐδὲν, ἀποθέμεν τὰς αὐλὰς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληπρον, καὶ βαλὼν κατὰ τὸ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγειρσεν. Εκβαλὼν δὲ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς αἶδε πηδῶντας, ἔφη, ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἤνουν, ἐκ ὤρχεσθε· ὅτε δὲ πέσσυμα, τοῦτο ποιεῖτε.

AFFABULATIO.

*Fabula in eos qui præter rationem & inoppor-
tunè aliquid agunt.*

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Bubulcus.

51.

Βουκόλος ἀγέλην
 παύρων βόσκων, ἀ-
 πώλετο μόσχον· περιε-
 δὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρη-
 μον, διέτριβεν ἐρευνῶν·
 ὥς δὲ ἐδὲν εὐρεῖν ἠδ' οὐκ ἔ-
 θε, ἠϋξάτο τῷ Διὶ δὲ
 τὸν λαβόντα μόσχον κλέ-
 πτην ὑποδείξει, ἔριφον
 οἷς δυσίαν προσάγειν.
 Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς τι-
 να δρυμῶνα, εὗρισκε
 κείοντα κατεσθίοντα τὸν
 μόσχον. Εμφόβος ἔν γε-
 νόμας καὶ μέγα δαδία-
 σας, ἐπάρας τὰς χεῖ-
 ρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρα-
 γόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα
 Ζεῦ, ἐπηγήσαί μιν σοι
 ἔριφον δάσκειν, εἴαν τὸν
 κλέπτην εὕρω· νῦν ταῦ-
 ρόν σοι θύσειν ὑπισχνέ-
 μαί, εἴαν τοῦτε τὰς χεῖ-
 ρας ἐκφύγω.

Bubulcus armentum
 taurorum pascens,
 amisit vitulum, lustran-
 doque omnem solitudi-
 nem, indagando morantem
 traxit: ubi autem inve-
 nire nihil potuit, pre-
 catus est Jovem, si fu-
 rem qui vitulum cepit
 ostenderit, hœdum in
 sacrificium oblaturum.
 Cœterum proficiscens in
 quercetum quoddam,
 invenit à leone devo-
 rari vitulum. Trepidus
 igitur & perterrefactus,
 elevatis manibus suis in
 cœlum, ait, O domine
 Jupiter, promiseram ti-
 bi hœdum me daturum
 esse, si furem inveni-
 rem: nunc taurum tibi
 polliceor sacrificaturum,
 si hujus manus effugero.

Επιμύθιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας
 δυσυχῆς, οἵτινες ἀπο-
 ρῆντες μὲν εὐχονται εὐ-
 ρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητῶ-
 σιν ἀποφυγεῖν.

*Fabula in homines in-
 fortunatos, qui dum ca-
 rent, ut inveniant pre-
 cantur; cum invenerint,
 quærunt effugere.*

E ij

51. Corvus.

CORVUS ægrotans ait
Matri, Mater, pre-
care Deum, nec lament-
tare. Ea verò respondens
ait, Quis Deus, ô fili,
miseretur tui? cujus
enim tu carnes non es
furatus?

AFFABULATIO.

*Fabula significat qui
in vita multos inimicos
habent, eos amicum in
necessitate inventuros ne-
mitem.*

Κόραξ.

ΚΟΡΑΞ ἰοσῶν ἔφη τῇ
μητρὶ, Μητέρα, εὖ-
χου τῷ Θεῷ, καὶ μὴ
θρῆναι. Ἡ δ' ὑπολαβείσα
ἔφη, Τίς σε, ὦ τέκνον,
τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνας
γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε-
νῆ ἐκ ἐσλάπῃ;

Ἐπιμύδιον.

Ο ΜΥΘΘ. δηλοῖ ὅτι
οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν
βίῳ ἔχοντες, ἐδένα φθ-
λον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσου-
σιν.

52. Cicada & Formicæ.

HYEMIS tempore
quum triticum ma-
deret, Formicæ ventila-
bant. Cicada autem esu-
riens petebat ab eis ci-
bum. Formicæ verò di-
xerunt ei, Cur æstate
non colligebas alimen-
tum? Hæc ait, Non
eram otiosa, sed cane-
bam musicè. Tum hæ ri-
dentes dixerunt, Si æsta-
te modulabaris, hyeme
salta.

Τέτλιξ καὶ Μύρμηκες.

ΧΕΙΜῶΝΘ ὥρα τῶν
σίτων βραχύντων,
οἱ Μύρμηκες ἐψυχον.
Τέτλιξ δὲ λιμώτιον ᾔ-
τει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ
δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐ-
τῷ, Διὰ τι τὸ θέρεθ-
ε συνῆγες τροφήν; Ο δὲ
εἶπεν, Οὐκ ἐσχόλαζον,
ἀλλ' ἤδον μουσικῶς. Οἱ
δὲ γελάσαντες εἶπον,
Ἀλλ' εἰ θέρους ὥρας ἤν-
λης, χειμῶνος ὄρχου.

Επιμύδιον.

AFFABULATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
ἔδει τινὰ ἀμελεῖν ἐν
παντὶ πράγματι, ἵνα
μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύ-
σῃ.

*Fabula significat non
oportere quemquam ali-
qua in re esse negligen-
tem, ne mæreat ac peri-
clicetur.*

Μῦθος ὁ τῶν Μυρμήκων
καὶ τῶν Τετρίγων προ-
τρέπων τοὺς νέους εἰς
πόνους.

*Fabula quæ Formicarum
& Cicadarum exemplo
hortatur juvenes ad la-
borem.* 53.

Οἱ ἐροῦς ἦν ἀκμῇ, καὶ
οἱ μὲν Τετρίγες
μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύν-
τονον· τοῖς Μύρμηξι δὲ
πονεῖν ἐπέη, καὶ συλ-
λέγειν καρπούς ἐξ ὧν
ἐμελλον τοῦ χειμῶνος
πραγέσθαι. Χειμῶνος
δὲ ἐπιγεγονότος, Μύρμη-
κες μὲν οἷς ἐπόνον ἐτρέ-
φοντο· τοῖς δὲ Τετρίξι ἡ
τέρψις ἐτελεύτα πρὸς
ἐνδειαν. Οὕτως νεότης
πονεῖν ἐκ ἐθέλουσα πα-
ρὰ τὸ γῆρας κακοπρα-
γεῖ.

Cicadæ quum æstas
civigeret assiduis can-
tibus indulgebant : For-
micæ verò laboribus fru-
ctibusque colligendis,
quibus hyeme victuræ
essent, operam dabant.
Verum quum hyems ad-
venisset, Formicæ iis
quæ collegerant pasce-
bantur : Cicadas autem
delectatio ad extremam
perduxit indigentiam.
Sic juvenus laborum fu-
giens malè habet in se-
nectute.

Ορνίς χρυσολόκος.

Gallina auripara. 54.

Οἱ πολλὰ τις εἶχεν ὡς
χρυσᾶ τίκτουςαν·
καὶ νομίσας ἐνδὸν αὐτῆς

Gallinam quis ha-
bens, ova aurea pa-
rientem, ratus intra ip-

E iij

fam auri massam inesse, occisam aliis gallinis similem reperit. Hic ergo multum sperans se inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus est.

AFFABULATIO.

Fabula significat oportere contentum esse praesentibus & fugere insatiabilem aviditatem.

ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείναντες εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίδων. Ο δὲ ἀνδρὸν πλοῦτον ἐλπίσας εὗρήσεν, καὶ τῷ μικροῦ ἐξήρηται ἐκείνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι· δεῖ τοῖς παρῶσιν ἀρκέσθαι καὶ τὴν ἀπλησίαν εὐχεῖν.

55. Leo & Vulpes.

Λέων καὶ Αλώπηξ.

Leo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decrevit astutiâ id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus, simulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes visitationis gratia, comprehensas ipsas devorabat. Multis igitur absumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, Ma-

Λεὼν γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενον διακρίσθαι αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πρᾶξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ καλεκλησθεὶς, προσποιήτο νοσεῖν. Παραγενόμενος οὖν τὰ ζῶα ἐπισκεψάμενος χάριν, συλλαμβάνων κατέσθιεν αὐτά. Πολλῶν ἐν ζῶων ἀπολαθέντων, Αλώπηξ τὸ τέχνησμά τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπεν ἔξωθεν τῷ σπηλαίῳ· ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. Τῷ δὲ εἰπών·

τες, Κακῶς, καὶ τὴν αἰ-
τίαν πυνθανομένου δι-
ῆν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ
Ἀλώπηξ ἔφη, Ὅτι ὁρῶ
ἔχῃ πολλῶν εἰσιόντων,
ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι
αἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώ-
πων ἐκ τηκμηρίων προο-
ρώμενοι τοὺς κινδύνους
ἐκφεύγουσιν.

lè, causamque rogaret
quàmobrem non ingre-
deretur, Vulpes ait,
Quia video multa vesti-
gia intrantium, pauca
exeuntium.

AFFABULATIO.

*Fabula significat pru-
dentes homines certis si-
gnis prævisa perioula evi-
tare..*

Λύκος καὶ Γραῦς.

Lupus & Vetula. 56.

ΛΥΚΟΣ λιμῶντων
περίηεν ζητῶν τρο-
φήν. Γενόμενος δὲ κατὰ
τινα τόπον, ἤκουσε πα-
δίῳ κλαίοντι καὶ Γραῖς
λεγούσης αὐτῷ, Παῦσαι
τὴ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ,
τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω
σε τῷ Λύκῳ. Οἶσμεν
δὴ ὁ Λύκος ὅτι ὀληθεύει
ἡ Γραῦς, ἔτατο πολλὴν
ἐκδεχόμενον ὥραν. Ὡς
δ' ἐσπερα κατέλαβεν,
ἀκούει πάλιν τῆς Γραῖς
κολακευούσης τὸ παδίον
καὶ λεγούσης αὐτῷ, Ἐάν
ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο,
φονεύσομεν, ὡς τέκνον,
ἡμῶν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ

LUpus esuriens circui-
bat quærens cibum.
Profectus autem ad lo-
cum quemdam audivit
lugentem puerulum ei-
que dicentem anum.,
Desine plorare: sin mi-
nus, hæc hora tradam
te Lupo. Ratus igitur
Lupus vera dicere anum,
stabat expectans ad mul-
tam horam. Sed quum
advenisset vespera, au-
divit rursus anum blan-
dientem puerulo ac di-
centem, Si venit Lupus
huc, interficiemus eum,
fili. His auditis Lupus
abiens dicebat, In hoc

56 FABLES D'ESOPÉ.

Figurio aliud dicunt,
aliud faciunt.

Λύκος ἐπορεύετο λέγων,
Εν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει,
ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα
δὲ πράττουσιν.

AFFABULATIO.

*Fabula in homines quo-
rum facta verbis non res-
pondent.*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους
οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς
λόγοις ἐκ ἔχουσιν ὁμοία.

57. Mulus.

Ημίονος.

MULUS ordeo pin-
guefactus, lasci-
viebat clamans aedicens,
Pater meus est equus
cursor, & ego ei totus
fum similis. Atque ali-
quando cum necesse fo-
ret ei currere, ut à cursu
cessavir, patris Asini sta-
tim recordatus est.

ΗΜΙΟΝΟΣ, ἐκ κριδῆς
παχυνθεὶς, ἀνι-
σκήρηνσε βοῶν κ' λέγων,
Πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ
ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐ-
τῷ ὅλος ἀσπμοιώθη. Καὶ
πολεῖ ἀνάγκης ἐπελθεῖσθαι
τρέχειν, ἐπεὶ δὴ τῷ δρόμῳ
ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς
ὄντι εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

AFFABULATIO.

*Fabulae sensus. Etsi
tempus ad gloriam pro-
moveat aliquem, non sua
tamen ipsius fortunæ obli-
viscat: instabit enim
est vita hæc.*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν
φέρει τινα, τῆς ἐαυτοῦ γε-
μὴν τύχης μὴ ἐπίλανθα-
νέσθω· ἀβέβαιος γάρ ἐστιν
ὁ βίος ἕτος.

58. Arundo & Oliva.

Κάλαμος κ' Ελαία.

DE tolerantia & vi-
ribus & quiere A-
rundo & Oliva conten-

Δὲ καρτερίαν καὶ
ἰσχὺν κ' ἡσυχίαν
Κάλαμος κ' Ελαία ἡρε-

ζον. Τὴ δὲ Κάλამος ὄνει-
 διζομένη ὑπὸ τῆς Ελάας,
 ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως
 ὑποκλινομένη πᾶσι τοῖς
 ἀνέμοις, ὁ Κάλamos σιω-
 πῶν ἐκ ἐφθέγγατο· καὶ
 μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ
 πνευσις ἐπνευσεν ἰσχυρὴς,
 ὁ μὲν Κάλamos ὑποσησ-
 θῆς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς
 ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώ-
 θη· ἡ δ' Ελάα ἐπειδὴ
 ἀνίστατο τοῖς ἀνέμοις,
 κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ
 τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττο-
 σιν αὐτῶν μὴ ἀντιστάμε-
 νοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς
 μείζονας φιλονεικούντων.

debant. Quum autem
 Arundini Oliva convi-
 cium faceret, ut potè
 imbecillæ ac faciliè ce-
 denti ventis omnibus,
 Arundo tacendo nihil
 loquuta est: ac parum-
 per præstolata, ubi acer
 afflavit ventus, Arundo
 succussa & inclinata ven-
 tis, faciliè servata est:
 Oliva autem quum ven-
 tis resistisset, vi diffrac-
 ta est.

AFFABULATIO.

*Fabula significat eos
 qui temporis ac prestan-
 tioribus non resistunt, me-
 liores esse iis qui cum po-
 tentioribus contendunt.*

Λύκος καὶ Γέρανος.

Lupus & Grus. 59.

Λύκου λαμῶ ὁσέον
 ἐπεπήγει· ὁ δὲ Γε-
 ράνος μισθὸν παρέξεν ἑ-
 πεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐ-
 τῆς ἐπιβαλῶσα, τὸ ὅσῃν
 ἐκ τῆ λαμῆ αὐτῇ ἐκβά-
 λει. Ἡ δὲ τῆτ' ἐκβαλῶ-
 σα, δολιχόδερος ἔστα,
 τὸν μισθὸν ἐπιζῆται· ὅς-
 τις γελάσας καὶ τοὺς
 ῥόδιος δῆξας, Ἀρκτὶ σοι

Lupus, gutturi osse
 Linfixo, mercedem
 Grui se præbiturum di-
 xit, si capite injecto os
 ex gutture sibi extrahe-
 ret. Hæc autem eo ex-
 tracto, quippe quæ lon-
 go esset collo, merce-
 dem efflagitabat. Qui
 subridendo dentesque
 exacuendo, Sufficiat u-

38 FABLES D'ESOPÉ.

bi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illacsum exemis.

AFFABULATIO.

Fabula in viros qui à periculo servati, bene de se meritis talem gratiam referunt.

μισθός, ἔφη, τοῦτο ἔξ
μόνον ὅτι ἐκ λύκου σώμα-
τος καὶ ὀδόντων ἐξήρ-
κάν σῶαν μηδὲν πα-
θεύσαν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας
οἵτινες ἀπὸ κινδύνου δια-
σωθέντες, τοῖς εὐεργε-
τας τοιαύτας ἀποπέμνουν
χάριτας.

60. Galli.

DUobus Gallis pugnantibus de Gal-
linis fœminis, alter al-
terum in fugam vertit.
Ac victus in locum ob-
scuro profectus deli-
ruit: sed qui vicit in al-
rum elevatus stansque
super alto pariete, ma-
gna voce clamavit. Et
statim advolans Aquila,
eum rapuit: at qui in
tenebris delitescibat, ex
illo intrepidè gallinas
conscendit.

AFFABULATIO.

*Fabula significat Do-
minum superbis resistere,
dare autem humilibus
gratiam.*

Αλέκτορες.

Aλεκτόρων δύο μα-
χομένων περὶ θη-
λειῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς τὸν
ἕτερον κατέβρωσάτο.
Καὶ ὁ μὲν ἠτήθη, εἰς
τόπον καλίσκιον ἀπὸ τῶν
ἐκρούει· ὁ δὲ νικήσας εἰς
ὑψὸς ἀρθείς καὶ ἐφ' ὑψη-
λῷ τοίχῳ εἶπεν, μεγαλο-
φώνως ἐβόησεν. Καὶ παρ'
ἐκείνου Λεῖος καλίσκιος,
ἤρπασεν αὐτόν· ὁ δὲ ἐν
σκοτῇ κεκρυμμένος, ἀ-
διδῶς ἐκτολε τῆς θαλείας
ἐπέβαινε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
κύριος ὑπέρβανους ἀνι-
τάσσεται, ταπεινοῖς δὲ
δίδωσι χάριν.

Κώνωψ & Λέων.

Culex & Leo. 61.

ΚΩΝΩΨ πρὸς Λέοντα
 ἔλθων εἶπε, Οὐδὲ
 φοβῶμαι σε, ἐδὲ δύνα-
 τώτερός μιν εἶ· εἰ δὲ μή,
 τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις;
 ὅτι ξύεις ταῖς ὄνυξι, &
 δάκνεις ταῖς ὀδύσιν; τῦτο
 & γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχο-
 μένῃ ποιεῖ· ἐγὼ δὲ λίαν
 ὑπάρχωσιν ἰσχυρότερος·
 εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν &
 οἱ πόλεμον. Καὶ σαλπί-
 στας ὁ Κώνωψ, ἐνεπύγε-
 το δάκνων τὰ περὶ τὰς
 ῥίνας αὐτῆς ἀτρίχα πρόσ-
 ωπα. Ὁ δὲ Λέων τοῖς
 ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν
 ἑαυτὸν, ἕως ἣ ἠγανακ-
 τησεν. Ὁ Κώνωψ δὲ νική-
 σας τὸν Λέοντα, & σαλ-
 πίσας, & ἐπιγίγιον ἄσας
 ἔπαιτο. Αράχνης δὲ δεσ-
 μῳ ἐμπλακὸς, ἐσθιό-
 μενος ἀπωδύρετο ὅτι μι-
 γρίστοις πολεμῶν, ὑπὸ
 εὐτελεῖς ζώου τῆς Αράχ-
 νης ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς κατὰ
 βαλλοντας μέγα, & ὑπὸ
 μικρῶν καταβαλλομένους.

CULEX ad Leonem ac-
 cedens ait, Neque
 timeo te, neque fortior
 me es: sin minùs, quod
 tibi est robur? quod la-
 ceras unguibus & mor-
 des dentibus? hoc & for-
 mina cum viro pugnans
 facit: ego verò longè sum
 te fortior: si verò vis,
 veniamus ad pugnam. Et
 quum tuba cecinisset,
 Culex inhæsit mordens
 circa nares ipsius læves
 genas. Leo autem pro-
 priis unguibus dilaniavit
 seipsum, donec indigna-
 tus est. Culex autem vi-
 cto Leone quum sonuis-
 set tuba, & epinicium
 cecinisset, avolavit. Ara-
 neæ verò vinculo impli-
 citus, quum devoraretur
 lamentabatur quod cum
 maximis pugnans, à vilī
 animali Aranea occide-
 retur.

AFFABULATIO.

Fabula in eos qui pro-
sternunt magnos, & à
parvis prosternuntur.

F I N I S.

T A B L E

DES FABLES D'ESOPÉ.

V ulpes & Aquila, <i>pag.</i> 3.	Mulier & Ancilla, 36.
Aquila & Scarabeus, 4.	Mustela, 37.
Philomela & Accipiter, 7.	Agricola, <i>ibid.</i>
Vulpes & Hircus, 8.	Simius & Delphis, 38.
Felis & Gallus, 9.	Canes, 39.
Vulpes, 10.	Maritus & Uxor, 40.
Galli & Perdix, 11.	Graculus & Columba, 41.
Vulpes, 12.	Vespertilio & Mustela, 42.
Malignus, <i>ibid.</i>	Viatores, 43.
Deceptor, 13.	Camelus, 44.
Senex & Mors, 14.	Asinus & Vulpes, 45.
Senex & Mors, 15.	Gallina & Hirundo, <i>ibid.</i>
Agricola & filii ipsius, 16.	Piscator & parvus Piscis, 46.
Morsus à cane, 17.	Equus & Asinus, 47.
Felis & Mures, <i>ibid.</i>	Homo & Satyrus, 48.
Vulpes & Simius, 18.	Homo perforator statuae, 49.
Canis & Lupus, 19.	Piscator, 50.
Canis & Gallus, 21.	Bubulcus, 51.
Leo & Asinus & Vulpes, 22.	Corvus, 52.
Formica & Columba, 23.	Cicada & Formicæ, <i>ibid.</i>
Vespertilio & Rubus & Mergus, <i>ibid.</i>	Fabula quæ Formicarum & Cicadatum exemplo hortatur juvenes ab labore, 53.
Lignator & Mercurius, 24.	Gallina auripara, <i>ibid.</i>
Asinus & Hortulanus, 26.	Leo & Vulpes, 54.
Pastor & Mare, 27.	Lupus & Vetrula, 55.
Lepores & Ranæ, 28.	Mulus, 56.
Avarus, 29.	Arundo & Oliva, <i>ibid.</i>
Testudo & Aquila, 30.	Lupus & Grus, 57.
Pulex, 31.	Galli, 58.
Cerva & Vitis, <i>ibid.</i>	Culex & Leo, 59.
Leo & Lupus, 32.	
Mulier, 34.	
Cygnus, 35.	

Fin de la Table.

